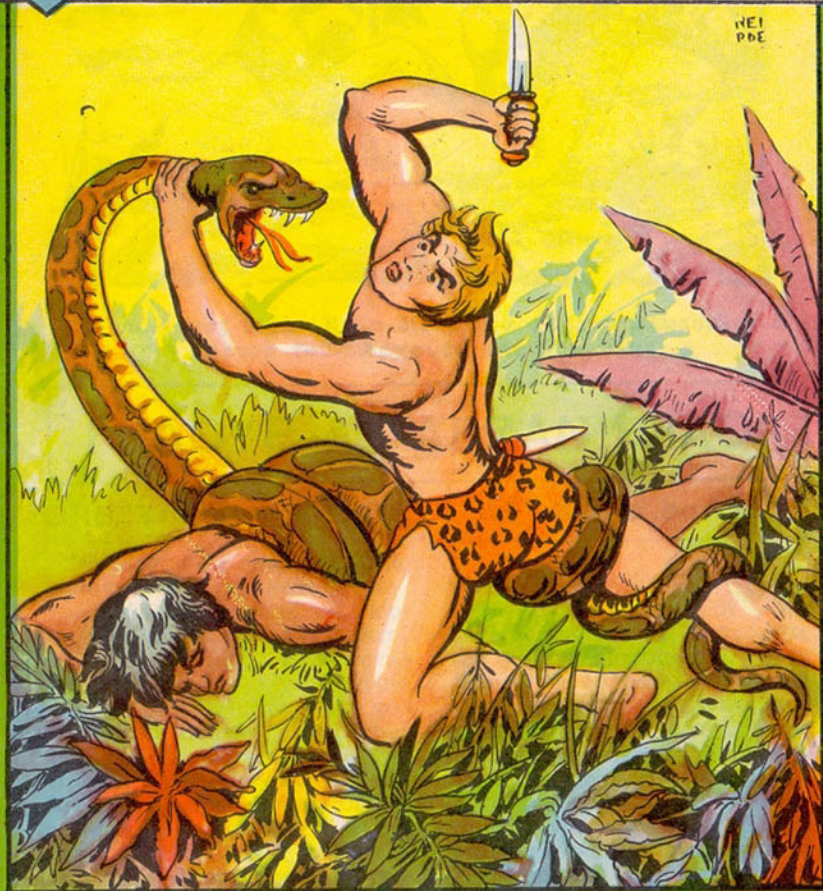

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
12

ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο φύλκρχος Μου Στάρ δίνει μιὰ φοβερή κλωτσιά στο πλευρό του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

ΓΚΑΟΥΡ & ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΝΕΔΡΑ

Του ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΙΟΥ

Ο μίστερ Λέισον είναι ένας μεσόκοπος Άμερικανός, χοντρός, άσουλούπωτος, με σατανικά μάτια κι' έγκληματική φυσιογνωμία. Γκάγκοτερ ήταν άλλοτε κι' είχε άμέτρητες φορές θάψει τὰ χέρια του στο αίμα άθώων ανθρώπων που δολοφονούσε για να ληστέψη.... Καταδικασμένος άλλες τόσες φορές έρήμην σε θάνατο, είχε καταφέρει ν' άμνηστευθή, προδίδοντας στην άστυνομία όλους τούς συντρό-

φους και συνενόχους του.

Φαίνεται όμως πως οί καρποί της παράνομης εργασίας του — ή περιουσία που είχε αποκτήσει δολοφονώντας και ληστεύοντας — εξαντλήθηκε σιγά-σιγά. Κι' ό καταχθόνιος Άμερικανός Λέισον σκέφθηκε να άνακατωθώ σε άλλου είδους έπιχειρήσεις. Πού να είναι μὲν γκαγκστερικές, μά να καμουφλάρωνται πίσω από μιὰ έμπορική νομιμότητα,

Γι' αυτό έφτασε πρὶν λίγες μέρες ἐδῶ στὴν ἄγρια κι' ἀπεραντή Ζούγκλα, μαζί με τὴ μονάκριβή κι' ἀγαπημένη ἀνηψιά του, τὴν εὐγενική καὶ καλόκαρδη μὲς Γιάλ.

Τὶ εἶδους ἐπιχείρησι ἦρθε νὰ κάνη ἐδῶ, ὁ Λεῖσον, ὁ ἄλλοτε φοβερός καὶ τρομερός γκάγκστερ, μόνον ἕνας ξέρει: Ὁ μαῦρος φύλαρχος Μού-Στάρ. Γιατί σ' αὐτὸν ὁ Ἀμερικανὸς πῆγε νὰ ζητήσῃ βοήθεια, κι' αὐτὸς τὸν φιλοξενεῖ στὸ πρωτόγονο παλάτι του...

Πάντως κάποια πολὺ μεγάλη καὶ σοβαρὴ δουλειὰ ἦρθε νὰ κάνη ὁ Λεῖσον. Γιατί μέρα-νύχτα κουβεντιάζει μετὸν φύλαρχο καὶ καταστρώνουν μαζί τὰ σχέδια δράσεως...

Μονάχα ἡ ὁμορφὴ ξανθειὰ Γιάλ, ἡ ἀγγελικὴ ἀνηψιά τοῦ κακούργου Ἀμερικανοῦ, δὲν φαίνεται νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τίς ἐπιχειρήσεις τοῦ θείου της, οὔτε παίρνει ποτὲ μέρος στὰ μυστικὰ συμβούλιά τους.

Ἡ Γιάλ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, ἐδῶ πού ἦρθε, παρὰ ν' ἀπολαμβάνη τίς ἀτέλειωτες φυσικὲς ὁμορφιές τῆς Ζούγκλας καὶ νὰ κυνηγᾷ, μετὰ μεταξένια ἀπόχη, σπάνιες πολύχρωμες πεταλοῦδες γιὰ τὴν ἀγαπημένη συλλογὴ της...

Πρῶτ-πρῶτ ὁ Ταρζάν θγαίνει σήμερα ἀπ' τὴ σπηλιά του. Τὸ πρόσωπό του εἶναι πρασινοκόκκινο. Κόκκινο ἀπὸ θυμὸ καὶ πράσινο ἀπὸ μῖσος γιὰ τὸν Γκαούρ, τὸν «Μαῦρο Δαίμονα» τῆς Ζούγκλας.

Ἔχει πιστέψῃ πῶς αὐτὸς

σκοτώσῃ τὴν ἀγνὴ καὶ ἀγαπημένη του Ἀλπέλα. (*)

Πολλὰ — ὅπως νομίζει — τοῦ ἔχει κάνει ὁ «ἀπαίσιος» Γκαούρ. Μὰ τὸ τελευταῖο του «ἔγκλημα» σπάραξε τὴν καρδιά του Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ σήμερα ἔχει πάρει τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ ἐκδικηθῇ. Νὰ παλέψῃ τίμια μετὸν ἄσπονδο ἐχθρό του Γκαούρ, νὰ χτυπηθῇ σὰν ἄντρας μετὰ ἄντρα, μαζί τοῦ καὶ νὰ τὸν σπαράξῃ. Ὑστερα νὰ πετάξῃ τὸ κουφάρι του στὰ πεινασμένα ὄρνια τῆς ἄγριας περιοχῆς...

Καὶ προχωρεῖ τρέχοντας πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Βιάζεται νὰ φτάσῃ στὴν ἀπρόσιτη σπηλιά τοῦ «Μαύρου Δαίμονα» πρὶν τοῦ περάσῃ ὁ θανατερός θυμὸς ποὺ νοιώθει τώρα. Γιατί σὰν καλόκαρδος ποῦ εἶναι ὁ Ταρζάν, ξέρει πῶς δὲν κρατοῦν γιὰ πολὺ μέσα του οἱ θυμοὶ καὶ τὰ μίσῃ. Καὶ τότε ἀλλάζοντας γνώμη, ἀντὶ νὰ κάνη κακό, κάνει καλὸ στοὺς ἐχθρούς του.

Τρέχει λοιπὸν ὅσο πιδ γρήγορα μπορεῖ γιὰ νὰ φτάσῃ στὰ λημέρια τοῦ ἀντιπάλου του καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ σκληρὰ...

Δὲν ἔχει ξεμακρύνει πολὺ ἀπ' τὴ σπηλιά του ὅταν ἀκούῃ ξαφνικὰ ἀνθρώπινο ποδοβολητό. Σταματᾷ ἀπτότομα, κρύ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 11 μετὸν τίτλο: «ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ».

βεται πίσω απ' τὸν κορμὸ τοῦ
πιὸ κοντινοῦ δέντρου καὶ ψά-
χνει μὲ τὰ μάτια.

Καὶ νά: Σὲ μικρὴ ἀπόστα-
σι ἀντικρῶζει ἓνα μπουλούκι
ἀπὸ ἀγριούς μαύρους ἰθαγε-
νεῖς. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει
τὸν ἀρχηγό τους. Εἶναι ὁ ἀ-
παίσιος φύλαρχος Μοῦ-Στάρ!
Κακὸς καὶ ὑπουλός ἀνθρω-
πος καὶ παλιὸς ἄσπονδος ἐχ-
θρὸς τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας!...

Ὁ φύλαρχος κι' οἱ μαῦροι
τοὺ σπρώχνουν θάνασσα καὶ
κλωτσᾶνε ἓναν μεσόκοπο πα-
χὺ λευκὸ ἄντρα. Τὰ χέρια του
εἶναι γερά δεμένα καὶ προχω-
ρεῖ φωνάζοντας καὶ διαμαρ-
τυρόμενος:

— Βοήθειαα!... Πᾶνε νὰ μὲ
σκοτώσουνεε! Ἐγὼ σὲ τίπο-
τα δὲν τοὺς ἐβλαψα! Ἦρθα
στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ συναντή-
σω τὸν Ταρζάαν!... Βοή-
θειαα!...

Ὁ ἀτρόμητος λευκὸς γίγα-
ντας σκαρφαλώνει, σβέλτος σὰν
πίθηκος, στὸν κορμὸ τοῦ δέν-
τρου ποὺ εἶχε κρυφτῇ. Τὸ
μπουλούκι τῶν ἀραπάδων μὲ
τὸν λευκὸ αἰχμάλωτο θὰ πε-
ράσουν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὰ
κλαδιά του. Ὅπως ἀκριβῶς
περνάει καὶ τὸ μονοπάτι ποὺ
ἀκολουθοῦν...

Κι' ἐκεῖ περ.μένει κρατών-
τας καὶ τὴν ἀνάσα του ἀκό-
μα... Ἐνας λευκὸς ἀνθρώπος
τοῦ ζητάει βοήθεια καὶ θρί-

**Οἱ μαῦροι κόβουν ἀμέσως δυὸ χοντρά κλαδιά καὶ χτυποῦν
ἀλύπητα τὸν δεμένον Ταρζάν.**

σκεται στὰ χέρια τοῦ κακούργου Μου-Στάρ. Πρέπει πρώτ- νά κάνει ὅ,τι μπορέση γιὰ νά τὸν σώσῃ. Ὑστερα ἔχει τὸν καιρὸ νά τρέξῃ γιὰ νά χτυπηθῇ μὲ τὸν Γκαούρ...

Καὶ νά: Ἡ συνοδεία φτάνει τώρα κάτω ἀπ' τὸ δέντρο ποῦ ἔχει σκαρφλώσει. Ὁ Ταρζάν τραβάει ἀστραπιαῖα τὸ μαχαίρι του, κάνει ἓνα ἐπικίνδυνο πήδημα ἀπὸ ψηλὰ καὶ πέφτει σὰν κεραυνὸς μπροστὰ τοὺς!

Ὁ φύλαρχος κι' οἱ ἀραπάδες του καθόλου δὲν ξαφνιάζονται, οὔτε καὶ σαστίζουν. Λὲς καὶ τὸν περίμεναν νά παρυσιασθῇ ἔτσι ξαφνικά στὸ δρόμο τοὺς.

Καὶ ὅλοι μαζί ἀμέσως — ἐκτὸς ἀπ' τὸν λευκὸ — χύνοντ' ἐπάνω του. Τὸν ἀρπάζουν καὶ μὲ ἀφάνταστη γρηγοράδα τὸν δένουν χειροπόδαρα.

Τὴν ἴδια στιγμή κι' ὁ μεσόκοπος ξένος λύνει μονάχος τὰ ψευτοδεμένα χέρια του καὶ καγχάζει πανηγυρικά:

— Ἐπὶ τέλους, Ταρζάν, σ' ἔπιασα! Ἔπεσες σὰν κουτὸς στὴν παγίδα μου!... Πρέπει νά παραδεχτῇς πὼς εἶμαι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ σένα! Χά, χά, χά!...

«ΧΟΥΡΑ ΛΕΛΙ ΦΟΥ ΝΤΑΖΑ»

Στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ φτάνει λαχανιασμένη ἡ κοντόχοντρη ἀραπινούλα μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι. Πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ, ὅπως ξέρουμε, ζεῖ ὁ ἀσπονδὸς ἐχθρὸς

τοῦ Ταρζάν; Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας γίγαντας Γκαούρ...

Ἡ Χουρὰ ἔχει μάθει πὼς μαζί τώρα, στὴν ἴδια σπηλιά, ζεῖ κι' ὁ πολυαγαπημένος της νάνος: Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο. Ὁ ἀκούραστος...οφάχτης τῆς Ζούγκλας.

Ἡ μελιτοτάλακτη πυγμαία, τὸ «Χούρα λέλι φου νταζά», ὅπως κολακεύεται νά τῇ λένε, σηκώνει τὸ κεφάλι της κι' ἀτενίζει μὲ φρίκη καὶ δέος τ' ἀπότομα καὶ τρομακτικὰ θράχια τοῦ βουνοῦ. Κοντόχοντρη καθὼς εἶναι, θὰ δυσκολευτῇ πολὺ νά σκαρφώσῃ ὡς τὴν κορφή του. Καὶ λίγο ἂν κἀν πὼς παραπατήσῃ, θὰ γκρεμοτσακιστῇ καὶ θὰ γίνῃ κομμάτια στὸ τρομακτικὸ θάραθρο... Συλλογιέται λοιπὸν πρακτικά:

— Καλὲ ἀντὶς νά σκαρφώσω τόσο ἀψηλὰ, δὲν στέλνω καλύτερα τὴ φωνή μου;

Κι' ἀρχίζει νά φωνάζῃ ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

— Ποκοπίκοοο!... Ποκοπίκοοοο!...

Ἡ ἀμοιρὴ φαίνεται πολὺ ἀνήσυχη καὶ στεναχωρημένη...

Ἡ λεπτὴ καὶ στριγγλιάρικη φωνὴ τῆς Χουρὰς φτάνει γρήγορα στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Γκαούρ κάθεται συλλογισμένος ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά του. Πλάι ἔχει ξαπλώσει ἀνάσκελα ὁ Ποκοπίκο καὶ κάνει ἥλιοθεραπεία στὴν κοιλία του.

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ πού φωνάζει τ' ὄνομά σου; τὸν ρωτᾷ ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Ὁ νάνος μουρμουρίζει ἀδιάφορα κι' ἀγέρωχα;

— 'Η Χουχού. Χαρά στά μούτρα!.. "Άστη νά φωνάζη. Θά βαρεθῇ καί θά ξεκουμπιστῇ. ...

— Τί νά σέ θέλῃ ἄραγε; Ξαναρωτάει ὁ Γκαούρ σκεπτικώς.

— Μακάρι νᾶξερα!... Τό πολὺ - πολὺ νά μοῦ ξαναρχίσῃ τίς ἀγάπες καί τὰ χαρουπόμελα! Καί δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι...

Μὰ οὔτε κι' ἡ πυγμαία φαίνεται νά ἔχῃ καμμιά διάθεσι νά σταματήσῃ. "Ἡ νά βαρεθῇ καί νά φύγῃ. Ἐξακολουθεῖ νά φωνάζῃ ἀτέλειωτα. Κι' **δσο** πίες καί πιό δυνατά:

— Ποκοπικάρεε!... Ποκοπικάρεε!...

Τὸν Γκαούρ σάν κάτι νά τὸν τρώῃ:

— Δὲν κατεβαίνεις κάτω νά δῆς, λέει στὸν ἀτάραχο νᾶνο.

Ὁ «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» στραβομουτσουιάζει:

— "Ωχ, ἀδερφέ!... Τὰ γοῦστα τῆς Χουχούς θά κάνουμε τώρα; "Άσε με ἥσυχο, χριστιανέ μου!...

— Ποκοπικό, τοῦ ξαναλέει ἐπιτακτικὰ τώρα ὁ μελαψὸς γίγαντας. Κατέβα νά δῆς τί τρέχει... Ἡ Χουχού, ὅπως μοῦ εἶπες, μένει στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Μπορεῖ νά συμβαίνει τίποτα στὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— "Άς ἀνέβῃ νά μᾶς τὸ πῇ...

— Ρωτᾷς ἂν θά μπορῇ νά σκαρφαλώσῃ ἐπάνω;

— Τότε νά μᾶς στείλῃ γράμμα... Κι' ἂν εἶναι κάτι θιαστικό νά μᾶς τελεγραφήσῃ. "Αμέ!...

Ὁ Γκαούρ τὸν ἀρπάζει μὲ τὸ ἓνα του χέρι, τὸν στήνει ὀρθὸ καί τὸν σπρώχνει:

— Πήγαινε! τοῦ βροντοφωνάζει ἄγρια.

Μουρμουρίζοντας ὁ ξεροκέφαλος νᾶνος ξεκινάει ἀργά:

— Καλὰ ντέεε!... "Αφοῦ ἐπιμένης, θά κατέβω νά τή... σφάξω!...

"Ἐτσι ἀρχίζει νά κατεβαίνει τ' ἀπότομα βράχια καί σέ λίγο φτάνει κάτω:

— Τί στριγγλίζεις, βρὲ μαῦρο ραπανάκι; τῇ ρωτάει.

— Χρυσό μου! τοῦ κάνει ἐκείνη ταραγμένη. Τὸν Ταρζάν τὸν συλλήψανε οἱ ἀραπάδες τοῦ Μοῦ-Στάρ! Τὸν δέσανε ποδαρόχερα καί τὸν βασανίζουνε γιὰ νά μαρτυρήσῃ κάτι... Θά τὸν σκοτώσουνε καί θά πεθάνῃ, Ποκοπικό μου!

— Μὲ γεία τους, μὲ χαρά τους!... Καί γιατί μοῦ τὰ λὲς ἐμένα;

— Γιὰ νά ρθῇς νά τὸν σώσης, "Αντρακλά μου! Πάρε τὴν ἀστραφτερὴ χατζάρα σου καί πᾶμε!... "Αλλὰ σὸ δρόμο νά εἶσαι φρόνιμος. "Οχι νά ζητᾷς νά με φιλήσῃς! Γιατί μπορεῖ νά θυμώσω καί νά... σέ φιλήσω κι' ἐγώ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ὁ κωμικοτραγικὸς ἀραπάκος κουνάει θλιβερά τὴν κεφάλα του. Καί τὸ γυρίζει στὸν «πληθυντικό».

— Ματζέλ Χουχού, τῆς λέει. Τὰ αἰσθήματα ὅπερ τρέφετε δι' ἐμέ, μὲ συγκινοῦν βαθύτατα! "Αλλὰ πηγαίντε στοὺς διάβολο περικαλῶ! Πολὺ μοῦ κολλᾶτε τώρα ἐσχάτως!...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαῖα πέφτει στὰ πόδια του:

— Ἀλήθεια, σοῦ λέω, χρυσό μου! Ὁ Ταρζάν κινδυνεύει!...

Ὁ Ποκοπικό συλλογιέται θιαστικά. Ὑστερα τῇ διατάζει:

— Ἀκολουθήστε με, μαμζέλ!

Κι' ἀρχίζει ἀμέσως νά σκαρφαλώνῃ τὰ τρομακτικά βράχια...

Ἡ Χουχού τὸν ἀκολουθεῖ ἀγκομαχῶντας.

Ἀνεβαίνουν... Ἀνεβαίνουν...

Ἀνεβαίνουν...

Ὁ νᾶνος ποὺ προηγεῖται, σταματᾷ ξαφνικά καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της. Τῇ βλέπει νά γαντζώνεται σάν στρείδι πάνω στὰ βράχια. Ν' ἀνεβαίνει σιγά-σιγά καὶ μὲ μεγάλη προσοχή.

— Ἔ, τῆς φωνάζει. Σκαρφάλωνε πιὸ ἐλεύθερα λιγάκι...

Ἔτσι ποῦ πᾶς, δὲν θά μπορέσης νά γλυστρήσης γιὰ νά... ἡ-συχάσω ἀπὸ σένα!...

Τέλος φτάνουν κάποτε κι' οἱ δυὸ στὴ κορυφὴ τοῦ πέτρινου βουνοῦ καὶ σταματᾶνε μπροστὰ στὸν Γκαοῦρ.

Ὁ Ποκοπικό δείχνει τὴν πυγμαῖα καὶ κάνει τὶς ἀπαραίτητες συστάσεις:

— Ὁ... «κουμπάρας» ἀπ' ἐδῶ λέγεται Χουχού!

Ἡ μελιστάλακτη ἀραπινούλα προσθέτει:

— Ἡ «Χούρα λέλι φου νταζά», τοῦτέστιν «Μαῦσοο τριαντάφυλλο τῆς Ζουγκλὸς». Μὲ συγχωρεῖτε κιδὺλας!...

— Λοιπὸν; Τί συμβαίνει; ὤ-τάει ἀνυπόμονα ὁ μελαψὸς γί-

γαντας.

— Ὁ Μεγαλειότατος «πλέει τὰ ὀλίσθια», τοῦ ἐξηγεῖ ὁ νᾶνος. Τὸ καὶ τὸ καὶ τὸ καὶ τό... Τί λὲς τὸ λοιπὸν; Πᾶμε νὰ τὸν σώσουμε γιὰ νὰ ξεμουδιάσουμε λιγάκι; Δουλειά, μιὰ φορὰ, δὲν ἔχουμε. Χασομέρηδες εἴμαστε!...

Ὁ Γκαοῦρ δὲν ἀφήνει στιγμὴ νὰ χαθῇ. Μὲ τὸ ἓνα χέρι ἐρπάζει τὸν Ποκοπικό, μὲ τὸ ἄλλο τῇ Χουχού κι' ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει γρήγορα τὰ ἐπικίνδυνα βράχια τοῦ βουνοῦ του.

— Ἔ, «Μαῦρο Γαῖδουράγκαθο», φωνάζει ὁ νᾶνος στὴν πυγμαῖα. Πρόσεξε μὴ φτερνίσῃς καὶ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του!...

Τέλος, φτάνουν στοὺς πρόποδες κι' ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας τοὺς παρατάει κάτω :

— Πρέπει νὰ βοηθήσουμε τὸν Ταρζάν, μурμουρίζει.

Καὶ ξεκινᾷ τρέχοντας μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά του.

Ὁ Ποκοπικό κι' ἡ Χουχού τσακίζονται προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Πιὸ σιγά, μωρὲ Μαντράχαλε! τοῦ φωνάζει ὁ νᾶνος. Ἔχουμε καί... κορίτσια μαζί μας!...

Ὑστερα, διαικιολογιέται στὴν πυγμαῖα:

— Θὰ εἶς σίκωνα στ' ἄτσαλένια μου μπράτσα, μαμζέλ Χουχού, γιὰ νὰ μὴν κουραζόσαστε...

— Καὶ γιατί δὲν μὲ ἀσηκώ-νεις; τὸν ρωτᾷ παραπονεμέ-να ἐκεῖνη.

— Καθότι δὲν ἔχετε κόψει τὰ

Ὁ κακούργος θείος, μίστερ Λέισον, δίνει ἓνα φοβερό χαστούκι σὴν καλόκαρδη μὲς Γιόλ.

νύχια σας καὶ θὰ εἴσαστε...
βαρειά!...

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Ὅπως θυμόσατε εἶχαμε ἀφήσει τὸν Ταρζάν δεμένον χειροπόδαρα ἀπ' τοὺς μαύρους τοῦ Μού-Στάρ. Τὴ στιγμή πού ὁ λευκὸς μίστερ Λέισον, τοῦ φώναζε καυχάζοντας:

— Ἐπὶ τέλους Ταρζάν σ' ἔπιασα!... Ἔπεσεσ σάν κουτὸς στὴν παγίδα μου! Πρέπει νὰ παραδεχθῆς πὼς εἶμαι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ σένα! Χά, χά, χά!

Καὶ τώρα ἂς παρακολουθήσουμε νὰ δοῦμε τί γίνεται παρακάτω...

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες — παίρ-

νοντας διαταγὴ ἀπ' τὸν ἀπαίσιον ἀφέντη τους — σέρνουν θάναυσαν τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας σ' ἓνα κοντινὸ ξέφωτο.

Ὁ Ταρζάν τοὺς ρωτᾷ ἀδείλιαστος καὶ περήφανος:

— Τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα, λοιπόν;

Ὁ κακούργος φύλαρχος σηκώνει τὸ πόδι του καὶ τοῦ δίνει μιά φοβερὴ κλωτσιά στὰ πλευρά.

— Σκάσε, σκύλε, τοῦ φωνάζει. Οἱ παλικάριές σου δὲν περνᾶνε σὲ μένα! Θὰ σὲ σκοτώσω!

Ἐπεμβαίνει ὁ μεσόκοπος Ἀμερικανὸς μὲ τὰ σατανικὰ μάτια καὶ τὴν ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία:

— "Αν λυπᾶσαι τὴ ζωὴ καὶ τὰ νειάτα σου, Ταρζάν, ἄκουσέ με μὲ προσοχή. Ἐγὼ λέγομαι Τζάκ Λέισον καὶ εἰμαι ἔμπορος ἑλεφαντόδοντου. Κάπου ἐδῶ, στὴν ἀνεξερεύνητη περιοχὴ ποῦ ζεῖς, ἄκουσα πῶς ὑπάρχει μέσα σὲ κάποια κρυφὴ σπηλιά ἕνα μεγάλο νεκροταφεῖο ἑλεφάντων. Τὰ «δόντια» ποῦ θρῖσκονται μέσα ἐκεῖ, ἀξίζουν πολλὰ ἑκατομύρια δολάρια!... Κανένας ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ πῇ ποῦ θρῖσκεται ὁ ἀτίμητος αὐτός θησαυρός. Ἄκουσα μόνο πῶς εἰσὶν ἔξερεις τὸ μεγάλο μυστικό.

Καὶ συνεχίζει:

— "Αν λοιπὸν δεχτῆς νὰ μᾶς ὀδηγήσης στὸ νεκροταφεῖο τῶν ἑλεφάντων, θὰ σοῦ χαρίσουμε τὴ ζωὴ. Ἀλλοιῶς ὁ φύλαρχος Μοῦ-Στάρ θὰ διατάξῃ τοὺς μαύρους τοῦ νὰ σὲ γδάρουν ζωντανό!... Ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ προτιμᾷς;

Ὁ ἀτρόμητος Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, δεμένος καθὼς θρῖσκεται κάτω, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ περιφρόνησι:

— Ξέρω ποῦ βρίσκεται τὸ νεκροταφεῖο τῶν ἑλεφάντων μὴ ποτὲ δὲν θὰ σᾶς τὸ πῶ. Κάντε μου ὅ,τι μπορεῖτε!...

— Πολὺ καλὰ, μουρμουρίζει ὁ Τζάκ Λέισον. Καὶ γυρίζοντας ρίχνει μιὰ ἐκφραστικὴ ματιὰ στὸν κακοῦργο φύλαρχο. Ἐκεῖνος διατάζει ἀμέσως δυὸ γιγαντώσωμους ἀραπάδες του:

— Δώστε τοῦ πρῶτα ἕνα... «ὀρεχτικό»! Κι' ἂν δὲν ἀλλάξη γνώμη, τὸν γδέρνετε!

Ἐκεῖνοι κόβουν γρήγορα

ἀπ' τὰ γύρω δέντρα δυὸ χοντρά κλαδιά. Κι' ἀρχίζουν νὰ χτυπᾶνε τὸν Ταρζάν ἀλύπητα.

Τὸ λευκὸ κορμὶ τοῦ δεμένου γίγαντα μελανιάζει καὶ ματώνει. Ἀπ' τὰ στήθεια τοῦ βγαίνουν πονεμένα θογγητά.

Ξαφνικά, ὁ Μοῦ-Στάρ φωνάζει στοὺς δῆμιους:

— Φτάνει!...

Καὶ ρωτᾷ τὸν Ταρζάν:

— Θὰ μιλήσης λοιπόν;

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται ἑκεῖνος. Σκοτώστε με!

Ὁ Ἀμερικανὸς μίστερ Λέισον οὐρλιάζει τώρα:

— Βασανίστε τον! Γδάρτε τον! Κόψτε τον κομμάτια. Πρέπει νὰ μάθω τὸ μυστικό!

Ὁ φύλαρχος γνέφει στοὺς μαύρους κι' ἐκεῖνοι ξαναρχίζουν. Μὲ ἀγκλωπὰ κλαδιά ἀπὸ κάκτους τώρα, χτυποῦν μὲ πιὸ λύσσα τὸ μισόγυμνο κορμὶ του. Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει ἀφάνταστους πόνους!

Γὰ φαρμακερὰ ἀγκάθια τῶν κάκτων χώνονται θαθεῖα μέσα στὶς σάρκες του. Καὶ τὸν κάνουν νὰ σπαράξῃ οὐρλιάζοντας σὰν δαιμονισμένος!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή χαρούμενη γυναικεῖα φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ κάπου κοντά:

— Θεῖε Τζάκ! Θεῖε Τζάκ! Ποῦ εἴσατε;

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως μιὰ δμορφὴ ξανθεῖα λευκὴ κοπέλα φτάνει τρέχοντας κοντά τους.

Ὁ μίστερ Λέισον τὴ μαλώνει:

— Τρελλάθηκες Γιαλ;! Τί

ζητᾷς ἐδῶ; Ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ μείνης στὸν καταυλισμό. Γιατὶ ξεσηκώθηκαν κι' ἤρθες;

— Στεναχωρήθηκα, θεῖε μου! Κατάφερα νὰ ξεγελάσω τοὺς φρουροὺς καὶ νὰ φύγω...

Ξαφνικά ὅμως τὸ γλυκὸ χαρούμενο πρόσωπο τῆς νέας, σκοτεινιάζει:

— Μὰ τί κάνετ' ἐδῶ; ρωτάει παραξενεμένη. Χτυπᾶτε ἕναν δεμένον ἄνθρωπο; Αὐτὸ εἶναι ἀνανδρία! Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος;

— Ὁ Ταρζάν, μουρμουρίζει κάπως ντροπισασμένος ὁ μεσόκοπος Ἀμερικανός. Πρέπει νὰ μᾶς πῇ ποῦ θρίσκεται τὸ μεγάλο νεκροταφεῖο τῶν ἐλεφάντων...

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙ

Ἡ ὁμορφὴ Γιάλ ξεκαρδίζειται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά! Καὶ γι' αὐτὸ τὸν θασανίζετε τὸν ἄμοιρο; Μὰ τὸ μυστικὸ ποῦ δὲν σᾶς λέει ἐκεῖνος, τὸ ξέρω ἐγώ!... Χά, χά, χά!...

— Ἐσύ!;

— Ναί, καλὲ θεῖε... Πρὶν λίγο, ψάχνοντας γιὰ σπάνιες πεταλοῦδες, παραπλανήθηκα στὴ Ζούγκλα... Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ κατέβω σὲ μιὰ μεγάλη χαράδρα. Κάπου ἐκεῖ εἶδα ἕνα μεγάλο ἀνοιγμα σπηλιᾶς κλεισμένο ἀπὸ πυκνὴ κι' ἄγρια θλάσησι. Μπήκα μὲ δυσκολία μέσα. Ἦταν μιὰ ἀπέραντη σπηλιά γεμάτη ἀπὸ ἀμέτρητους σκελετοὺς ἐλεφάντων! Ἦταν τὸ νεκροταφεῖο

ποῦ ζητᾶτε...

Καὶ χαμογελώντας προσθέτει :

— Μπορεῖτε λοιπὸν τώρα νὰ λύσετε τὸν Ταρζάν. Κι' ἀφήστε τον νὰ φύγῃ, ἀφοῦ πιά δὲν σᾶς χρειάζεται...

Ὁ μίστερ Λέισον κυττάζει στὰ μάτια τὴν ἀνηψιά του:

— Λές ἀλήθεια, Γιάλ;

— Καὶ βέβαια, θεῖε μου!...

Πᾶμε τώρα ἀμέσως νὰ σᾶς δείξω τὸ μέρος! Ἐγὼ θάλει σημάδια καὶ θὰ τὸ θρῶ εὐκολα!...

Τὸ σκυθρωπὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου Ἀμερικανοῦ φωτίζεται τώρα ἀπὸ ἄγρια χαρά.

— Φύλαρχε Μοῦ-Στάο, λέει στὸ συνονοχό του. Ὁ Ταρζάν δὲν μοῦ χρειάζεται πιά. Ἄς τὸν σκοτώσουν νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τοὺς πόνους!

Ὁ φύλαρχος διατάζει τοὺς ἀρπαδές του:

— Σφᾶχτε τὸν νὰ τελειώσουμε...

Οἱ μαῦροι δῆμιοι τραβᾶνε τὶς τεράστιες χατζάρες τοὺς καὶ τὶς σηκώνουν πάνω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Μήνη! Μήνη! φωνάζει ἡ καλόκαρδη λευκὴ κοπέλλα. Ἄν τὸν σκοτώσετε δὲν θὰ πῶ ποτὲ ποῦ θρίσκεται τὸ νεκροταφεῖο τῶν ἐλεφάντων!

Ὁ μεσοκόπος Ἀμερικανὸς οὐρλιάζει:

— Μὴ τὴν ἀκοῦτε! Πάρτε του τὸ κεφάλι!

— Σταθίτεε! Ἐφωνίζει μὲ ἀπόγνωση τώρα ἡ Γιάλ.

Καὶ γυρνώντας γρήγορα στὸ θεῖο της, τοῦ λέει:

— Σταμάτησέ τους, θείε!...
 "Αν θέλεις νά μάθεις ποῦ θρίσκονται τὰ ἐλεφαντόδοντα μὴν ἀφήνης νά σκοτώσουν τὸν Ταρζάν... Ψέματα σὰς εἰπα πρὶν! Ἐγὼ οὔτε ἀπὸ κυμμά χαράδρα πέρασα, οὔτε κανένα νεκροταφεῖο μὲ σκελετοὺς θρήκα!...

Ὁ ἀπαίσιος Ἀμερικανὸς δίνει ἓνα τρομερὸ χαστούκι στὴν ἀνηψιά του. Κι' αὐτὴ σωριάζεται κάτω.

Ταυτόχρονα ὁ Μοῦ - Στάρ φωνάζει στοὺς δῆμιους:

— Σταθῆτε!... Δὲν πρέπει νά πεθάνη ἀκόμα. Συνεχίστε τὰ βασανιστήρια...

Ἡ ἁμορφὴ ξανθειὰ Ἀμερικανίδα σηκώνεται δακρυσμένη καὶ κρατώντας μὲ τὴν παλάμη τὸ χτυπημένο κόκκινο μάγουλό της.

Ὁ Ταρζάν, δεμένος κάτω ὅπως βρίσκεται, τὴν κυττάζει μὲ πόνο κι' εὐννωμοσύνη! Ἐνῶ ἡ Γιάλ τοῦ στέλνει ἓνα θλιμμένο ἐκφραστικὸ χαμόγελο.

Στὸ μεταξύ, οἱ δῆμοι ξαναρυγίζουν τὸ φρικτὸ τους ἔργο. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούνκλας μουγγολίζει πάλι ἀπὸ ἀβάσταχτους πόνους!...

Ξαφνικὰ ὅμως γρήγορα θήματα ἀκούγονται νά πλησιάζουν. Καὶ στὴ στινιὴ δυὸ μαύρα ἀνθρωπάκια φθάνουν τρέχοντας. Σταματᾶνε μπροστὰ στὸν Ταρζάν.

Στὰ χεῖρια τοὺς κρατᾶνε δυὸ ρόπαλα, δυσανάλογα μεγάλα γιὰ τὸ μπόι τους.

Ὁ φύλαρχος, ὁ Ἀμερικανὸς, ἡ Γιάλ, οἱ δῆμοι κι' οἱ

ἄλλοι ἀραπάδες, κυττάζουν παραξενεμενοί.

Τὰ ἀνθρωπάκια σηκώνουν γρήγορα τὰ ρόπαλά τους καὶ θγαρίζοντας ταυτόχρονα μιὰ δυνατὴ στριγγιλιά: «Ἄααα!», τὰ κατεβάζουν μὲ ὀρμὴ κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ δεμένου λευκοῦ γίγαντα:

— Γκάπ!

— Γκούπ!

ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ὅπως θυμόσατε εἶχαμε ἀφήσει τὸν Γκαοῦρ νά τρέχη ἀλαφιασμένος πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν γιὰ νά τὸν σώσει. Πίσω τσακίζονταν νά τὸν ἀκολουθοῦν ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχού. Κι' ὁ νᾶνος εἶχε φωνάζει στὸ μελῶν γίγαντα:

— Πιὸ σιγά, μωρὲ μαντράχαλε! Ἐχουμε καὶ κορίτσια μαζί μας!...

Ἄς δοῦμε λοιπὸν τώρα τί γίνεκε παρακάτω:

Ὁ νᾶνος κι' ἡ πυγμαία μένουν. σινά-σινά, πολὺ πίσω ἀπὸ τὸν Γκαοῦρ ποῦ τρέχει ἀφάνταστα γρήγορα.

— Ἀφέντη μου, ποῦ πᾶαας; τοῦ φωνάζει ἡ Χουχού. Μονάχα ἐγὼ ξέρω τὸ μέρος ποῦ βρίσκεται ὁ Ταοζάν! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ νιγαντόσωμος Ἕλληνας ποῦ τὴν ἀκούει, σταματᾶ ἀπότομα καὶ γυρίζοντας μπρὸς - πίσω, τὴν ἀπατάει στὰ χεῖρια καὶ συνεχίζει τρέχοντας τὴν πορεία του.

— Θὰ μοῦ δείχνεις τὸ δρόμο, τῆς λέει. Τὸν πιὸ σύντομο δρόμο γιὰ νά φτάσουμε

γρήγορα εκεί...

Ο Ποκοπίκο που ξεποδα-
ριάζεται μονάχος τώρα για
ν' ακολουθήση, θλέπει τη Χου-
χού νά ταξιδεύη ξεκούραστα
στην άγκαλιά του Γκαούρ και
ζηλεύει:

— Μπαλώθηκες πάλι, «Μαύ-
ρο Γαϊδουράγκαθο» τῆς φωνά-
ζει. "Ας πεθάνουμε κι' ἐμεῖς
πού δὲν εἴμαστε... κορίτσια!

...
"Ὡσπου φτάνουν κάποτε κον-
τὰ στὸ μέρος πού ἡ Χουχού
εἶχε δεῖ νά βασανίζουν τὸν "Α-
φέντη της.

Ὁ Γκαούρ κρύβεται πίσω
ἀπὸ πυκνούς θάμνους καὶ πα-
ρακολουθεῖ γιὰ λίγο ἀθέατος
τὸ φρικτὸ μαρτύριο τοῦ Ταρ-

ζάν. Τὰ πονεμένα βογγητά
του πού ἀκούει τὸν ἀναστατώ-
νουν!...

"Ενα χοντρὸ ξερὸ κλαδὶ
θρίσκεται μπροστά του. Τὸ ἀρ-
πιάζει στὸ δεξιὸ χέρι καὶ κάνει
νά ὀρμήσῃ πάνω στοὺς κα-
κούργους βασανιστές...

Μὰ ἡ λογικὴ του τὸν συγ-
κρατεῖ. "Αν χυθῇ νά τοὺς σκο-
τώσῃ, θὰ τὸν ἰδῇ ὁ Ταρζάν.
Ποὺ ποτὲ μέχρι σήμερα δὲν
τὸν ἔχει ἀντικρύσει.

Νὰ ὅμως πού ξαφνικὰ μιὰ
λάμψη χαρὰς φωτίζει τὸ πα-
νῶριο πρόσωπό του.

— Ποκοπίκο καὶ Χουχού,
λέει ἀμέσως στοὺς μικροσκο-
πικοὺς συντρόφους του. Πᾶρ-
τε ἀπὸ ἓνα χοντρὸ κλαδὶ ὁ-

Δυὸ μικροσκοπικὰ μαῦρα ἀνθρωπάκια φτάνουν, μὲ δυὸ ρέ-
παλα στὰ χέρια γιὰ νά χτυπήσουν τὸν Ταρζάν στὸ κεφάλι.

καθένας καὶ χυθῆτε ἀφοῦα μέσα στοὺς μαύρους κακούργους... Σάν φτάσετε κοντὰ στὸν Ταρζάν χτυπήστε τον, κι' οἱ δυὸ μαζί, δυνατὰ στὸ κεφάλι. Θέλω νὰ μείνη ἀναίσθητος... Μὰ γιὰ νὰ καταλάβω πὼς τὸν χτυπήσατε, θγαλτε μιὰ δυνατὴ φωνή. Τότε θὰ πεταχτῶ κι' ἐγὼ ἀπ' τὴν κρυψὼνα μου καὶ θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει!

— Ἐγὼ παγαίνω, δὲν ἀφοβαίμαι, ψιθυρίζει ἡ πυγμαία μετὸ κωμικὸ τσουλούφι.

— Μήπως τοῦ λόγου μου, φοβάμαι; μурμουρίζει ἀγέρωχα ὁ Ποκοπικό.

Καὶ συμβουλεύει τὸν μελαψὸ γίγαντα:

— Δὲν ἀφήνεις, λέω γώ, νὰ πεταχτῇ νὰ τὸν χτυπήσῃ μόνο ἡ Χουχού;

— Γιατί;

— Γιατὶ ἐγὼ ἔχω βαρὺ χέρι, π' ἀνάθεμά με!... Μπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσω τὸν ἄνθρωπο! Κρίμα δὲν εἶναι;

— Θὰ πᾶτε κι' οἱ δυὸ, τοὺς διατάζει σιγὰ ὁ Γκαούρ. Ἐμπρὸς λοιπὸν καὶ γρήγορα!

Καὶ τοὺς δίνει ἀπὸ ἕνα χοντρὸ ξερὸ κλαδὶ γιὰ ρόπαλα.

Ἔτσι, πρώτη ἡ Χουχού καὶ πίσω τῆς ὁ Ποκοπικό ξεκινοῦν. Καὶ φτάνοντας τροχάδην κοντὰ στὸν Ταρζάν, σηκώνουν τὰ χοντρά κλαδιὰ ποὺ κρατᾶνε γιὰ νὰ τὸν χτυπήσουν.

Ὁ νᾶνος ἔχει σταματήσει ἀριστερὰ κι' ἡ πυγμαία δεξιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον. Καὶ θγαζοντας ἕνα δυνατὸ ξεφωνητὸ «Ἀααα!» κατεβάζουν

μὲ ὀρμὴ τὰ ρόπαλα γιὰ νὰ τὸν χτυπήσουν στὸ κεφάλι.

Ὅμως ἀπέναντι καθὼς θρίσκονται καὶ σαστιζόμενοι καθὼς εἶναι, λαθεύουν. Ὁ ἕνας χτυπάει τὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου νοῦ:

— Γκάπ!

— Γκούπ!

Καὶ σωριάζονται πάνω στὸν Ταρζάν, αὐτοὶ τώρα, ἀναίσθητοι! Ἐκεῖνος δὲν παθαίνει τίποτα... Καὶ τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ γιατί ὁ Ποκοπικό κι' ἡ Χουχού ἦρθαν νὰ χτυπηθοῦνε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του!...

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τὰ ξεφωνητὰ τους. Ἀκούει καὶ τὸν κρότο ποὺ κάνουν τὰ ρόπαλα στὰ κεφάλια τους καὶ εἶναι βέβαιος πὼς ἔχουν χτυπήσει τὸν Ταρζάν. Καὶ πιστεύει πὼς θὰ θρίσκειται πιὰ ἀναίσθητος.

Ἔτσι πετάγεται σβέλτος ἀπὸ τὴν κρυψὼνα του, σφίγγει μὲ λύσσα τὸ ρόπαλο στὸ χέρι καὶ θγαίζει τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ του:

— Οοούουου! Οοοοοούου!

Καὶ μανιασμένος καθὼς εἶναι χύνεται σὰν φονικὸς σίφουνας πάνω στοὺς κακούργους!

Ὁ μίστερ Λέισον, ὁ Μοῦ—Στάρ κι' οἱ μαῦροι ἀραπάδες του θρίσκονται ἀπροετοιμαστοὶ καὶ τὰ χάνουν. Δὲν εἶχαν ἀκόμα συνέλθει ἀπ' τὴν κωμικοτραγικὴ ἐκπληξι τοῦ νᾶνου καὶ τῆς πυγμαίας, καὶ δέχονται τὴν τρομακτικὴ ἐπίθεσι τοῦ γιγαντώσωμου καὶ φοβεροῦ Ἑλληνα!

Καὶ νά: Τὸ πρῶτο χτύπημα

του Γκαούρ τὸ δέχεται κατὰ κεφάλαιον ὁ Ἀμερικανός. Καὶ οὕτως «ὦχ» δὲν προφταίνει νὰ πῇ. «Ἄν δὲν ἦταν ἀναίσθητος ὁ Ποκοπικό θὰ φώναζε γελῶντας:

— Πάει κι' ὁ «Κύρ» Ἐλέησον!»! Χά, χά, χά!...

Καὶ μὲ ἄλλα δυὸ χτυπήματα σωριάζει κάτω στὸν τόπο τοὺς μαύρους βασανιστὲς τοῦ Ταρζάν.

Τέλος μὲ ἄγριο καὶ φλογισμένο βλέμμα ψάχνει νὰ βρῇ τὸν κακοῦργο φύλαρχο Μού-Στάρ. Μὰ ἔχει ἐξαφανιστῇ. Στὴ φασαρία ποὺ γίνηκε, ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι τὴν ὁμορφὴ Γιὰ καὶ τῶσάν τ' ἔβγαλαν στὰ πύδια τραβῶντας γιὰ τὸν καταυλισμό τους.

Ὅμως οἱ ἄλλοι ἀραπάδες κυκλῶνουν τώρα τὸν Γκαούρ, λυσσῶντας νὰ ἐκδικηθοῦνε τὸ θάνατο τοῦ πλοῦσιου Ἀφέντη τους. Κι' ὅλοι μαζί χύνονται νὰ τὸν κατασπαράξουν μὲ τὰ κοντάρια καὶ τὶς χατζάρες.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας θρίσκει τώρα σὲ ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι. Ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν κινδυνεύει νὰ βρῇ ἀνάμεσά τους τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο. Καὶ τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν εἶναι ποὺ δὲν θὰ ἔχη προλάβει νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν «ἀδελφό» του Ταρζάν.

Μὰ τὸ ρόπαλο τοῦ Γκαούρ εἶναι πιὸ τρομερὸ ἀπ' τὰ κοντάρια καὶ τὶς χατζάρες του. Καὶ ὁ κίνδυνος κάνει ἀκόμα πιὸ δυνατό τ' ἀτσαλένια μπράτσα τοῦ ἀνίκητου Ἕλληνα.

Ἔτσι — ἀνήμερο θεριὸ τώρα — χτυπάει μὲ ἀφάνταστη

ὁρμὴ καὶ λύσσα τοὺς ἀραπάδες. Σὲ κάθε χτύπημά του κάποιος ἀπ' αὐτοὺς σωριάζεται κάτω σφαδάζοντας, μουγγρίζοντας καὶ ξεψυχώντας...

Δὲν περνáει πολλὴ ὥρα κι' ἕνας μονάχα ἀπ' αὐτοὺς μένει τώρα ὀρθός. Κι' ἐκεῖνος, τρομοκρατημένος ἀπ' τὸ θανατικό ποὺ ἔπεσε, τρέχει οὐρλιάζοντας νὰ σωθῇ... Ὡσπου γρήγορα χάνεται πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια θλάσθησι τῆς περιοχῆς.

Ὁ θρυλικὸς ἥρωας Γκαούρ, ἔχει νικήσει καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ! Μὰ τὸ καλύτερο γι' αὐτὸν εἶναι πὼς ἔσωσε τὸν Ταρζάν ἀπὸ θέβαιο καὶ μαρτυρικό θάνατο!... Χωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς ὁ ἀνθρώπος, ποὺ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ κινδύνεψε τὴ ζωὴ του, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν σκοτώσῃ!...

Ὅμως ἡ μεγάλῃ καρδιά τοῦ δοξασμένου Ἕλληνα γίγαντα εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ τὸ πιὸ ὀγνὸ χρυσάφι. Ἡ σκουριά τοῦ φθόνου καὶ τοῦ μίσους δὲν τὴν ἀγγίξαν ποτέ!

Ἔτσι προχωρεῖ τώρα ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος ποὺ κοιτεται ἀναίσθητος καὶ δεμένος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ θρискόταν ὅταν πάλευε μὲ τοὺς μαύρους, εἶχε πάρει τὸ μάτι του τὴ Χουχού καὶ τὸν Ποκοπικό «σκυμμένους» πάνω στὸν Ταρζάν. Εἶχε φανταστῇ πὼς πάσχιζαν μὲ βόταναν νὰ γιατρέψουν τὶς πληγὰς τοῦ πονεμένου κορμιοῦ του.

Ὅμως σὰν φτάνη κοντά, τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ ἀ-

νοίγουν διάπλατα από κατά-
πληξι: 'Ο νάνος και η πυγμαία
βρίσκονται πεσμένοι και αναί-
σθητοι, με τα κεφάλια ματω-
μένα, πάνω στο κορμί του λευ-
κού γίγαντα. Πού κι' αυτός
βρίσκεται ακίνητος και με
κλειστά μάτια, σά να έχη χά-
σει τις αισθήσεις του...

'Ο Γκαούρ σηκώνει τον Πο-
κοπίκο και τη Χουχού και τους
κρύβει, λίγο πιο πέρα, σ' ένα
μεγάλο πυκνό θάμνο. 'Αμα
τελειώσει και με τον Ταρζάν
θα γυρίση να τους πάρη...

'Υστερα, ξαναγυρίζει κοντά
στον αναίσθητο 'Αρχοντα της
Ζούγκλας. Τοῦ λύνει πρώτα
τά χέρια και τὰ πόδια κι' ὕ-
στερα, κυττάζοντάς τον με ἄ-
γάπη, συμπόνια και θαυμα-
σμό, ψιθυρίζει:

— Καλέ μου, Ταρζάν!... Τί
πανώριος, δυνατός και ἄτρό-
μητος ἄνδρας πού εἶσαι! Πό-
σο θὰ ἤθελα νὰ ἦσουν ὄχι μο-
νάχα «ἀδελφός», μὰ και φίλος
μου!... Χίλιες φορές, χωρίς νὰ
τὸ ξέρης σου ἔχω σώσει τὴ
ζωή! Ποτὲ τὰ μάτια σου δὲν
μπόρεσαν νὰ με ἀντικρύσουν!
Γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ νοιώθης ὁ-
ποχρέωσι κι' εὐγνωμοσύνη σέ
μένα!... 'Ομως ἐσὺ πάντα με
μισοῦσες και πάντα θὰ με μι-
σῆς... Μὲ φαντάζεσαι ἄσπονδο
ἐχθρό σου και ζητᾷς τὴν κα-
ταστροφή και τὸ θάνατό μου!

Και ὁ ὑπέροχος 'Ελληνας
συνεχίζει σὰ νὰ μιλάη στὸν ἄ-
ναίσθητο Ταρζάν πού δὲν τὸν
ἀκούει:

— Πιστεύεις λοιπὸν «ἀδελ-
φέ» μου πὼς θέλω νὰ σέ γκρε-
μίσω ἀπ' τὸ θρόνο τῆς Ζούγ-

κλας και νὰ γίνω ἐγὼ ἀρχόν-
τάς τῆς; Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ
ἄδικο! Σοῦ ὀρκίζομαι στὸ
ἴδιο αἷμα πού τρέχει τώρα στίς
φλέβες και τῶν δυὸ μας πὼς
ποτὲ δὲν σκέφτηκα νὰ κάνω
μιὰ τόσο ἄτιμη πράξι!...

Οὔτε ἐγὼ, οὔτε κανέναν ἄλ-
λος εἴμαστε ἄξιοι νὰ γίνου-
με ἀρχοντες τῆς Ζούγκλας...
'Υστερα ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ και...

'Ο Γκαούρ σταματᾷ ἀπό-
τομα. 'Απ' τὰ κλειστὰ μάτια
τοῦ Ταρζάν βλέπει νὰ τρέχουν
δάκρυα...

Κάνει νὰ γυρίση γιὰ νὰ φύ-
γῃ, μὰ δὲν προφταίνει.

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ λευ-
κὸς γίγαντας πετιέται ὀρθὸς
και τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ μπρά-
τσο :

— Στάσου, Γκαούρ!...

ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΓΙΑΛ

'Ο φύλαρχος Μοῦ-Στάρ κα-
τάφερε — ὅπως εἶδαμε — νὰ
γλυτώσῃ τὸ θάνατο ἀπ' τὰ χέ-
ρια τοῦ φοβεροῦ Γκαούρ, τοῦ
«Μαύρου Δαίμονα» τῆς Ζούγ-
κλας. Καὶ παρασύροντας μα-
ζί του τὴν καλόκαρδη και πα-
νέμορφη Γιαλ φτάνει στὸν κα-
ταυλισμό του.

— Γιαλ, τῆς λέει. 'Ο θεῖος
σου σκοτώθηκε!... Καὶ γιὰ νὰ
μὴ μείνης ἀπροστάτευτη ἐδῶ
στὴν ἄγρια Ζούγκλα, θὰ σὲ
κρατήσω γιὰ πάντα κοντά
μου!... Μέρα και νύχτα θὰ εἴ-
μαστε μαζί. Οὔτε στιγμή δὲν
θὰ χωρίζουμε. Στὸ ἴδιο τρα-
πέζι θὰ τρώμε.... Στὸ ἴδιο δω-
μάτιο θὰ πλαγιαζόμαστε...

"Η λευκή κοπέλλα τόν άκούει με φρίκη και τόν κυττάζει με άηδία...

"Εκείνος συνεχίζει:

— Ναί, Γιάλι!... "Αν ζούσε ό θεός σου θά σέ ζητούσα άπ' ούτόν. Νά σέ κάνω παντοτεινή συντρόφισσα τής ζωής μου. Μά καλύτερα πού σκοτώθηκε. Τώρα θ' άποκτήσω μονάχα έγώ τή θησαυρό τού νεκροταφείου τών έλεφάντων. Καί θά γίνω πολύ πλούσιος! Καί θά σέ κάνω πραγματική βασίλισσα τής Ζούγκλας... Φτάνει νά με δοθηθής κ' έσύ λίγο. Δεν σού ζητάω μεγάλα πράγματα. Αύριο — μεθαύριο θά σέ στείλω στη σπηλιά τού Ταρζάν. Θά τόν ξεμυαλίσης με τήν όμορφιά σου!... Καί θά καταφέρης νά τού πάρης τή μυστική πού δεν θέλησε νά μάς πη.

"Η ξανθιά "Αμερικανίδα έχει πρασινίσει άπ' τή κακή της:

— Χάσου άπό τά μάτια μου! τού φωνάζει. Είσαι τή πιό βρωμερή σκουλίκι τής Ζούγκλας! Φύγε άπό κοντά μου!.. Σέ μισώ! Σέ συγαίνουμαι!...

— Αυτό θά τή δούμε γρήγορα, μουγγολίζει σάν πληγωμένο θηρίο ό φύλαρχος. Καί με μιά νοήγορη κίνησι. τήν άρπάζει βάνουσα, τήν βροντοχτυπάει κάτω και δένει τά χέρια και τά πόδια της μ' ένα γερό χορτόσχοινο!...

Κανένas άπ' τούς μαύρους τού Μού-Στάρ δεν βρίσκειται σέ όλόκληρο τόν καταυλισμό.

Λίγο πιό πέρα. δεμένο με χοντρή άλυσίδα άπό κάποιον

κορμό δέντρου, χασμουριέται ένα μεγαλόσωμο σερινικό λιοντάρι. Είναι τή άγαπημένο και γυμνασμένο θηρίο τού κακούργου φύλαρχου. "Όταν τού μιλήσ ό "Αφέντης του, τόν καταλαβαίνει σάν άνθρωπος. Κ' είναι πάντα πρόθυμο νά κάνει ό,τι τή διατάξη εκείνος.

"Ο Μού-Στάρ τή δείχνει στήν "Αμερικανίδα πού βρίσκεται κάτω δεμένη:

— "Αν δεν δεχτής νά γίνης συντρόφισσά μου, τής λέει, σ' αυτό τή λιοντάρι θά σέ πετάξω... Τίποτα δεν θά μείνει άπό σένα! Κι αυτά σου άκόμα τά τρυφερά κόκκαλα θά ροκανίσουν... Λοιπόν, τί λές;

"Η περήφανη κοπέλλα τόν κυττάζει με περιφρόνησι:

— Σέ συγαίνουμαι, τού ξαναλέει άτάραχη και άλύγιστη προστά στό θάνατο πού τήν προσμένει.

"Ο φύλαρχος τρίζει άπαίσια τά δόντια του και προχωρώντας θιαστικά μπαίνει στή σκηνή του...

"Όταν ξαναβγαίνει, στό δεξί του χέρι κρατάει έναν θούρδουλα. Καί άρχίζει νά χτυπά με άφάνταστη λύσσα τήν άμοιρη λευκή Κόρη.

Κάθε χτύπημα τού τρομερού θούρδουλα αφήνει μιά μα κρόσσηνη χαρακιά στό κορμί της!...

"Η Γιάλ — δεμένη καθώς είναι — σπαρταράει ούρλιάζοντας άπό πόνο και φρίκη!...

— Λοιπόν; τή ρωτάει ό φύλαρχος κάθε τόσο, σταματώντας νά χτυπά για νά ξεκουράζεται.

“Ο άπαισιος Ήφύλαρχος Μού- Στάρ άνεβοκατεβάζει με λύσσα τὸ βούρδουλά του πάνω στὴν ἄμοιρη Ιιάλ.

— “Οχι, ὄχι! μουγγρίζει ἡ δυστυχισμένη Νέα. Ποτέ! Ποτέ!....

Κι ὁ θούρδουλας ἀρχίζει νὰ ξαναπέφτη πάνω της μὲ πιότερη δύναμι καὶ λύσσα!... Τὸ κορμὶ τῆς Γιάλ εἶναι πιά καταμτωμένο!

—Κακοῦρνε, σκότωσέ με τοῦ φωνάζει ἡ ἀλύγιστη Ἀμερικανίδα. Ἀλλὰ πᾶψε νὰ με χτυπᾶς! Πᾶψε!...

Ξαφνικά ὁ μανιασμένος Μού- Στάρ κάττι θυμᾶται καὶ πετώντας τὸν θούρδουλα, μурμουρίζει:

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος! Ξεμυαλίστηκα μὲ τὴν ὁμορφιά σου καὶ ἐξέχασα τοὺς δυὸ χειρότερους ἐχθροὺς μου: Τὸν Τορζάν καὶ τὸν Γκαούρ!...

Πλησιάζει ἀμέσως τὸ λιοντάρι, τὸ λύνει κι ἀρχίζει νὰ τοῦ μιλή σὲ μιὰ παράξενη γλῶσσα. “Υστερα τὸ ἀφήνει λεύθερο κ’ ἐκεῖνο φεύγει τρέχοντας καὶ χάνεται γρήγορα πίσω ἀπ’ τὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῆς ἄγριας περιοχῆς...

— Χά, χά, χά! καγχάζει ἱκανοποιημένος τώρα ὁ ἀπαισιος κτηνάνθρωπος. Θὰ καλοπεράσουν μέσα στὶς μασσέλες τοῦ λιονταριοῦ μου οἱ δυὸ ψευτεπαλληκαράδες. Χά, χά, χά.

Κι ἀρπάζει πάλι ἀπὸ κάτω τὸν θανατερό του θούρδουλα
Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

“Ας ἀφήσουμε τώρα γιὰ λίγο τὸ” φύλαρχο καὶ τὴν Ἀ.

μερικανίδα κι ἄς ξαναγουρίσου με στο σημεῖο πού εἶχαμε ἀφήσει τὸν Γκαοὺρ καὶ τὸν Ταρζάν.

— Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ὅπως εἶδαμε, πετάγεται ξαφνικά ὀρθὸς κι ἀρπάζοντας τὸν μελαψὸ γίγαντα πού ἔκανε νὰ φύγη, τοῦ λέει:

— Στάσου Γκαοὺρ!...

Καὶ μὲ μάτια θουρκωμένα καὶ μὲ φωνὴ πού τρέμει ἀπὸ συγκίνησι, συνεχίζει:

— "Ἐκανα τὸν ἀναίσθητο χωρὶς νὰ εἶμαι... Ὁ νᾶνος καὶ ἡ πυγμαία πού ἔστιλες δὲν χτύπησαν ἐμένα. Χτυπήθηκαν κατὰ λάθος μεταξύ τους... "Ἐτσι ἄκουσα ὅλα ὅσα μοῦ εἶπες. Ποτέ δὲν φανταζόμουν πὼς ἔ-

χεις τόσο μεγάλη κ' εὐγενικὴ καρδιά!... Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ ζωὴ πού μοῦ ἔσωσες καὶ τώρα καὶ τόσες ἄλλες φορές, χωρὶς νὰ τὰ ξέρω... Πιστεύω πὼς εἶναι ἀθῶος ἀπ' ὅλα τὰ φοβερά ἐγκλήματα πού ἄδικα σοῦ καταλόγιζα!...

Ὁ Γκαοὺρ τὸν κυττάζει χαμένα. Ἡ ἔκπληξι πού δοκίμασε βλέποντας τὸν Ταρζάν πού θαρροῦσε ἀναίσθητο, νὰ πετάγεται ξαφνικά ὀρθός, ἦταν τρομερή. Κεραινωδὸς νάπεφτε στὸ κεφάλι του δὲν θὰ τοῦ κάλυε τέτοια ἐντύπωση!

Προσπαθεῖ νὰ μουρμουρίση δυὸ λόγια. Θέλει νὰ πῇ κι αὐτὸς κάτι. Μὰ στέκεται ἀδύνατον. Ἡ φωνή, πρὶν φιάση στὰ

Ὁ Γκαοὺρ κι ὁ Ταρζάν κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό. Ξαφνικά ὅμως ἓνα λιοντάρι...

χειλία πνίγεται στο λαιμό του...

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας τὸν κυττάζει τώρα πάνω ὡς κάτω καὶ τὸ πρόσωπό του παίρνει ἔκφρασι θαυμασμοῦ:

— Γκαούρ, τοῦ ξαναλέει. Δὲν σὲ εἶχα ἀντικρύσει ἄλλη φορὰ καὶ σὲ νόμιζα ἄγριο, κτηνάνθρωπο!... Μὰ βλέπω τώρα πῶς εἶσαι ἕνας πανώριος ἀντρας!... “Ενας τρομερὸς γίγαντας!...

»Εμεῖς οἱ Ἑγγλέζοι εἰμαστε ἐγωῖστες. “Ετσι κ’ ἐγὼ εἶχα πάντα μεγάλην ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό μου! Τώρα ὅμως θὰ χάσω αὐτὴ τὴν «ἰδέα». Γιατὶ βλέπω πῶς εἶσαι πιὸ νέος. Πιὸ δυνατός! Πιὸ ἀτρόμητος ἀπὸ μένα!... Ἀπ’ αὐτὴ τὴ στιγμή δέξου μὰ γίνης φίλος μου, ἀδελφός μου!...

Τὰ μάτια τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνιστοῦ Γκαούρ βουρκώνουν. Καὶ νοιώθοντας πῶς γρήγορα θὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς, γυρίζει ἀπότομα νὰ φύγῃ.

“Ο Ταρζάν τὸν σταματᾷ πάλι:

— “Οχι, τοῦ λέει. Ποτὲ πιὰ δὲν πρέπει νὰ χιρίσουμε! “Ελα νὰ μένης στὴ σπηλιά μου... “Η δέξου νάρθω ἐγὼ στὴ δική σου σπηλιά, πάνω στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό...

Καὶ χαμηλώνοντας τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του, μουρμουρίζει:

— Ναί, Γκαούρ... “Ο θρόνος τῆς ἄγριας Ζούγκλας πρέπει ν’ ἀνήκῃ στὸν πιὸ ἄξιο καὶ τὸν πιὸ δυνατό. Ἀρκετὰ χρόνια θασίλεψα ἐγώ...

— Ποτέ! Ποτέ δὲν θὰ γίνῃ

αὐτό! τοῦ ἀποκρίνεται μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὁ μελαψὸς γίγαντας. Ἐσὺ, Ταρζάν, θὰ μείνῃς πάντα ὁ “Αρχοντας τῆς παρθένας γῆς ποὺ ζοῦμε... Γιατὶ ἐσὺ εἶσαι ὁ πιὸ ἄξιος! “Ο πιὸ δυνατὸς κ’ ἀτρόμητος!...

“Ο Ταρζάν κάνει μιὰ κίνησι σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὸν φιλήσῃ. Μὰ δὲν προφταίνει. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή κατὶ ἀντικρύζουν τὰ μάτια τοῦ πίσω ἀπ’ τὸν Γκαούρ καὶ βγάζει τρομαγμένη φωνή: — Φυλάξου!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἕνα μεγαλδσωμο σερνικὸ λιοντάρι, κάνοντας τρομακτικὸ πήδημα, χτυπάει ἀπὸ πίσω τὸν Ἑλληνα. Κι’ ἐκεῖνος, ἀπροετοίμαστος καθὼς εἶναι, πέφτει κάτω μὲ τὰ μοῦτρα καὶ χτυπώντας τὸ μέτωπό του σὲ μιὰ πέτρα, μένει ἀκίνητος!

Τὸ μανιασμένο θηριὸ ὑποχωρεῖ τώρα λίγα βήματα καὶ κάνοντας δεῦτερο πήδημα, χτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ στὰ στήθεια τοῦ Ταρζάν.

Μὰ ὁ λευκὸς γίγαντας τὸ περιμένει καὶ δὲν ἀνατρέπεται. Μόνο καταφέρνει νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ στ’ ἀτσαλένια του μπράτσα... Καὶ φοβερὴ πάλι ἀρχίζει ἀνάμεσά τους!...

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας πασχίζει νὰ τραβήξῃ ἀπ’ τὴ ζώνῃ τὸ μαχαίρι του, μὰ δὲν μπορεῖ. Τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια τοῦ ἄγριου λιονταριοῦ — εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔστειλε ὁ φύλαρχος Μοῦ-Στάρ — ξεσχίζουν τίς σάρκες του!

Καὶ ἡ τρομακτικὴ πάλη, ἀοπλοῦ ἀνθρώπου καὶ θηριοῦ, συ-

νεχίζεται...

Όμως σέ μια στιγμή τὸ ἐξασκημένο μάτι τοῦ Ταρζάν ξεχωρίζει μέσα στὰ πυκνὰ χαμόκλαδα ἓνα μεγάλο φίδι. Τὸ βλέπει νὰ σέρνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀναίσθητου φίλου του: Τοῦ Γκαούρ! Καὶ νὰ τὸν πλησιάζη ἀπειλητικό.

Ὁ λευκὸς γίγαντας τρομάζει ἀφάνταστα μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει, αὐτὴ τῇ στιγμή, ὁ ἀναίσθητος Ἕλληνας. Κι' ὁ τρόμος αὐτὸς τοῦ δίνει ὑπεράνθρωπη δύναμι: Μὲ τὸ ἀριστερὸ του μπράτσο κατὰφέρνει νὰ σφίξη ἀφάνταστα τὸ λαιμὸ τοῦ λιονταριοῦ...

Τὰ μάτια τοῦ θηριοῦ γουρλώνουν! Τὸ στόμα του ἀνοίγει! Καὶ ἡ ἀφρισμένη γλῶσσα του πετιέται ἔξω! Ἀπ' τὸ λαιμὸ του βγαίνουν πνιγμένα βραχνὰ βογγητά. Ὡσπου ἡ δύναμι του, σιγά-σιγά, παραλύει.

Όμως, στὸ μεταξύ, τὸ φίδι ἔχει ἀρχίσει νὰ κουλουριάζεται γύρω στὸ κορμὶ τοῦ Γκαούρ... Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ὁ ἀναίσθητος μελαψὸς γίγαντας θὰ θρῆ στὴν ἀγκαλιά του φρικτὸ θάνατο!...

Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν τὸ βλέπει αὐτὸ καὶ κάνοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια, φέρνει τὸ δεξιὸ χέρι στὴ ζώνη του. Κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι...

Ἄλλοίμονο ὅμως!... Ἡ θῆκη εἶναι ἀδεια... Τὸ φονικὸ του ὄπλο, καθὼς πάλευε μὲ τὸ θηρίο εἶχε ξεφύγει ἀπ' αὐτήν.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ψάχνει, μὲ μιὰ γρήγορη ματιά, κάτω. Καὶ τὸ βλέπει λίγο πὺλ πέρα. Μὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ

φτάσῃ ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ...

Καὶ νά: Τὸ κουλουριασμένο φίδι ἀρχίζει τώρα νὰ σφίγγεται μὲ λύσσα γύρω στὸ κορμὶ τοῦ Γκαούρ!

Ὁ Ταρζάν δὲν ἔχει πιά καιρὸ γιὰ χάσιμο: Ἀγκαλιάζει ἀμέσως καὶ μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι, τὸ λαιμὸ τοῦ ἐξασθενημένου λιονταριοῦ. Καὶ μὲ τὰ δύο του τώρα χέρια τὸν σφίγγει τρομακτικά...

Τὸ θηρίο σπαράζει γιὰ λίγες στιγμές. Ὑστερα τινάζει μερικὲς φορές τὰ πόδια. Τέλος, τεντώνει τὸ κορμὶ του καὶ βγάζοντας ἓνα στερνὸ πνιγμένον σφύριγμα, μένει ἀκίνητο. Ἐχεῖ πνιγῇ...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παρατάει ἀμέσως τὸ πνιγμένο λιοντάρι. Μ' ἓνα πήδημα φτάνει στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ μαχαίρι του καὶ σκύβοντας, τὸ ἀρπάζει. Μ' ἓνα ἄλλο πήδημα βρίσκεται, σχεδὸν ταυτόχρονα, κοντὰ στὸν Γκαούρ. Καὶ χύνεται νὰ σκοτώσῃ τὸ φοβερὸ φίδι...

Χτυπάει μὲ δύναμι καὶ λύσσα τὴν ἀστραφτερὴ λάμα του πάνω στὸ κορμὶ τοῦ ἀπαίσιου ἐρπετοῦ. Μὰ τὸ δέρμα του εἶναι πὺλ σκληρὸ κι' ἀπ' τὸ οἶδεο. Τὰ χτυπήματα τοῦ μαχαίριου δὲν καταφέρνουν οὔτε νὰ τὸ γρατζουνίσουν καν...

Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, τὸ φίδι θρίσκει τὴν εὐκαιρία καὶ τυλίγει μερικὲς κουλούρες του καὶ στὸ κορμὶ τοῦ

Ταρζάν. "Έτσι σφίγγει τώρα μαζί και τους δυο γίγαντες.

Ή θέσι τους γίνεται σιγά-σιγά, αφάνταστα τραγική...

Μά ο "Αρχοντας της Ζούγκλας δέν δειλιάζει και δέν τ'α χάνει ποτέ!

Και νά: Σ'έ μι'α στιγμή πού τ'ό φίδι έχει σηκώσει τ'ό κεφάλι του γιά νά τόν δαγκώσει στό πρόσωπο, βρίσκει τήν κατάλληλη εύκαιρία. Και λευθερώνοντας τ'ό δεξι χέρι του από μι'α κουλούρα τ'ού φιδιού, καρφώνει τ'ό μαχαίρι στό λαιμό του.

Αυτό ήτανε!...

Στό σημείο εκείνο, τ'ό δέρμα τ'ού έρπετο'ού είναι μαλακό. Και ή κοφτερή λάμα τ'ό σφίξει. "Ύστερα, προχωρώντας θαθεϊά κόβει πέρα γιά πέρα τή ραχοκοκκαλιά του!

Τ'ό φίδι σκοτώνεται άκαριαία. Τ'ό σφίξιμό του παραλύει άμέσως. Κι' ό Ταρζάν, μ' ένα τίνιγμα τ'ό ξεφορτώνεται άπ' τ'ό κορμί του. Άμέσως λευτερώνει άπ' τίς κουλούρες τ'ού νεκρού φιδιού και τόν ανάσθητο Γκαούρ...

Τέλος, σκύβοντας κάτω, προσπαθεί νά σηκώσει τόν μελαψό γίγαντα γιά νά τόν μεταφέρει στη σπηλιά του. Μά δέν τ'α καταφέρνει... "Όχι γιατί ό Γκαούρ είναι τόσο θαρός, όσο γιατί ή δύναμι τ'ού "Αρχοντα της Ζούγκλας είναι λιγοστή πιά. Ή υπεράνθρωπη πάλη του πρ'ωτα μέ τ'ό λιοντάρι κι' ύστερα μέ τ'ό φίδι, τόν έχουν αφάνταστα εξαντλήσει. Τ'ό λευκό κορμί του είναι γεμάτο ματωμένες γραντζου-

νιές και σχισίματα! Αυτή τη φορά έχει χάσει πολύ αίμα!...

Ξαφνικά, ανθρώπινο ποδοβολητό ακούγεται νά πλησιάζει. Και σχεδόν άμέσως δυο γιγαντόσωμοι άραπάδες τ'ού Μου-Στάρ, φτάνουν άλαφιασμένοι. "Ό Ταρζάν μόλις προφταίνει νά κρυφτεί πίσω άπ' ένα μεγάλο πυκνό θάμνο.

Οί μα'υροι ρίχνουν μι'α ματιά στόν άναίσθητο Γκαούρ και στό λιοντάρι τ'ού "Αρχηγού τους πού βρίσκεται πλάι του νεκρό. Βλέπουν και τ'ό σκοτωμένο φίδι. "Ύστερα αλλάζουν μερικά λόγια σ'έ μι'α παράξενη διάλεκτο... Τέλος ό ένας άπ' αυτούς σηκώνει τόν μελαψό γίγαντα άπ' τ'α πόδια κι' ό άλλος άπ' τούς ώμους. Και προχωρούν γιά τόν καταυλισμό τους...

"Ό Ταρζάν τούς βλέπει με φρίκη άπ' τήν κρυψ'ώνα του. Δέν ξέρει τί νά κάνει... "Αν τρέξει νά τούς εμποδίσει, σίγουρα θά τόν σκοτώσουν. Γιατί βρίσκεται εξαντλημένος και σ'έ κακά χάλια...

Μά τήν ίδια στιγμή παράξενη μετακίνησι γίνεται μέσα σ'έ μεγάλο θάμνο πού έχει κρυφτεί.

— Κάποιο φίδι θά είναι! συλλογιέται ανατριχιάζοντας.

Και κάνει μι'α κίνησι γιά νά πεταχθεί έξω...

"Όμως, μι'α γνώριμη φωνή τόν σταματάει:

— Πού βρίσκοι' έδω; Μέγας είσαι Κύριε!... Μωρέ μπας και βλέπω κανά όνειρο;

Είναι ό φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο! Μόλις έχει άρ-

— Χαρά σὰ μούτρα, τῆς κάνει ὁ Ποκοπίκο. Ἐσὺ μωρὲ εἶσαι πὶδ γρηὰ κι ἄσχημη κι ἀπ' τὸν . . .

χίσει νὰ συνέρχεται ἀπ' τὸ χτύπημα τοῦ κεφαλιοῦ του...

Τώρα θυμάται ὁ Ταρζάν πὼς εἶχε δῆ τὸν Γκαούρ νὰ κρύβῃ σ' αὐτὸ τὸ θάμνο τὸ νᾶνο καὶ τὴν πυγμαία.

Γρήγορα ὅμως ὁ Ποκοπίκο νοιώθει πὼς κοντὰ του βρίσκεται ἡ Χουχού, ποὺ κι' αὐτὴ ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται.

— Κι' ἐσὺ ἐδῶ, θρὲ μαῦρο γαϊδουράγκαθο ; Καλὰ ποὺ δὲν μᾶς εἶδε κανένας νὰ μᾶς παρεξηγήσῃ!

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία μὲ τὸ κωμικοτραγικὸ τσουλούφι ἀναστενάζει μελιστάλακτα:

— "Αασαχχ!... Ἀρχίζω νὰ συνέρχωμαι!... Ἀς ἀνοίξω, ὦμέ, τὰ μενεξεδένια μου θλέφαρα!...

Κι' ἀνοίγοντας τὰ μάτια τῆς ἀντικρύζει τὸν Ποκοπίκο:

— Ἐσὺ ἐδῶ;! Μπὰ ποὺ κακὸ χρόνο νάχῃς, χρυσό μου!..

Κι' ἀμέσως, σὰν κάτι νὰ ὑποψιάστηκε, τὸν ρωτᾷε καχύποπτα :

— Δὲν μοῦ λές, κουκλί μου.. Ἀλλὰ νὰ μοῦ πῆς τὴν καθαρὴ ἀλήθεια...

— Τί;

— Μήπως ὅταν κοιμώμουν καὶ δὲν καταλάβαινα, μοῦ φίλησες τὰ... μεταξένια μου μαλλιά;

— Χαρά σὰ μούτρα, κάνει ὁ νᾶνος. Ἐσὺ μωρὲ εἶσαι πὶδ γρηὰ κι' ἄσχημη κι' ἀπ' τὸν Ταρζάν!

Τὴν ἴδια στιγμή μέσ' ἀπ' τὸ

θάμνο καὶ πολὺ-πολὺ κοντὰ τοὺς ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ταρζάν:

— Μὴ φοβηθῆτε παιδιὰ. Ἐγὼ εἶμαι!...

— Ἐσὺ, καλὲ Ἀφέντη μου; κάνει χαρούμενη ἡ Χουχού.

— Ναί!...

ἽΟ Ποκοπικό μурμουρίζει βαρειά:

— Βρὲ τί σύμπτωσις!.. Καλὰ πού δὲν μοῦ ξέφυγε καμμιὰ κουβέντα νὰ θρῶ καὶ τὸ μπελά μου!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ... ΤΡΕΛΛΟΣ !

ἽΗ Χουχού εἶναι σχεδὸν γιάτρισσα στὴ Ζούγκλα. Ξέρει πολλὰ ἀπ' τὰ γιαιτροσόφια τῆς μάγισσας Χούλχας. Γι' αὐτὸ κι' ὁ νάνος σὰν θέλῃ νὰ τὴν κοροϊδέψῃ, τὴ λέει «Ἀνθυποχούλχα».

ἽΕτσι ἡ πυγμαία φέρνει γρηγορὰ νερὸ καὶ πλένει τὰ αἶματα ἀπ' τὶς πληγὲς τοῦ Ταρζάν. Πλένει καὶ τὰ δυὸ ματωμένα κεφάλια: τοῦ Ποκοπικό καὶ τὸ δικό της.

Εὐτυχῶς πού σὲ λίγο τὸ φεγγάρι θγαίνει ὀλόγιμο καὶ ἡ Ζούγκλα πλημμυρίζει ἀπὸ ἀσημένιο φῶς.

ἽΗ Χουχού, πού θλέπει καλὰ τώρα, ψάχνει καὶ θρίσκει τὰ θαυματουργὰ βοτάνια πού ξέρει. Καὶ τὰ θάζει πάνω στὶς πληγὲς τοῦ Ἀφέντη της καὶ στὰ κεφάλια τὰ δικά τους.

Σὲ λίγες ὥρες κι' οἱ τρεῖς τοὺς εἶναι ἐντελῶς καλὰ.

— ἽΛατε τώρα μαζί μου, τοὺς λέει ὁ Ταρζάν.

— Για πού με τὸ καλὸ; ρωτᾶει ὁ Ποκοπικό.

— ώΟ Γκαούρ εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ φύλαρχου Μοῦ-Στάρ, τοῦ ἀποκρίνεται. Καὶ σίγουρα θὰ τὸν σκοτώσῃ!...

— Καὶ θέλεις νὰ πᾶμε νὰ γλεντήσουμε τὸ γεγονὸς;

— ώΟχι. Πρέπει νὰ τρέξω νὰ τὸν βοηθήσω! Νὰ τὸν σώσω!..

ώΟ νάνος τὰ χάνει:

— Πῶς; Τὶ εἶπες; Δὲν ἄκουσα καλά!...

— Πρέπει νὰ τὸν σώσω, ξαναλέει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Δὲν θὰ λογαριάσω κανένα κίνδυνο!... ώΟ Γκαούρ εἶναι φίλος μου! Εἶναι ἀδελφός μου!... Τὸν ἀγαπῶ ὅσο κανέναν ἄνθρωπο στὸν κόσμο!...

ώΟ Ποκοπικό σκύβει στ' αὐτὴ τῆς Χουχού.

— Πάει ὁ Μεγαλειότατος!.. Τὴν ψώνισε! Τοῦ λασκάρισε ἡ θίδα!...

ἽΗ Χουχού συμφωνεῖ:

— Ναί, Ἀντρακλά μου! Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὅ,τι μᾶς λέει, νὰ τοῦ λέμε «ναί».

Καὶ ρωτᾶει ἀνήσυχη τὸ νᾶνο:

— Λές καὶ νά... δαγκώνῃ, χρυσὸ μου; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

— Λοιπὸν θὰ ρθῆτε; ρωτᾶει ὁ Ταρζάν.

Φοβισμένοι κι' οἱ δυὸ τοῦ ἀποκρίνονται ἀμέσως καὶ ταυτόχρονα:

— Ναί!... Ναί!...

... ..
Καὶ νάτους; Φτάνουν τώρα στὸν καταυλισμὸ τοῦ κακούργου φύλαρχου...

Μιά σκηνή, μεγαλύτερη ἀπ' τὶς ἄλλες, εἶναι φωτισμένη.

‘Ο λευκός γίγαντας στέλνει τὸν Ποκοπίκο:

— Πήγαινε νὰ κρυφοκυττάξης σ’ αὐτὴ τὴ σκηνή. Θέλω νὰ δῆς τί γίνεται μέσα... Πρόσεξε μόνο μὴ σὲ καταλάβουνε... Θὰ πᾶς λοιπόν;

‘Ο νᾶνος μένει ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. ‘Η Χουχού τὸν σκουντάει:

— Πέσ’ του «ναί» καὶ πήγαινε ἀμέσως. Καλὰ δὲν γλέπεις πῶς... γυαλίζουνε τὰ μάτια του; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο Ποκοπίκο ξεκινάει ἀμέσως καὶ προχωρεῖ στὶς μύτες τῶν ποδαριῶν του μурμουρίζοντας:

— Τὸ φουκαρά τὸν Ταρζανάκο!... Πρέπει νὰ θρῶ κανένα «Τρελλάδικο» νὰ τὸν κλείσω!...

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει τὴ Χουχού καὶ κρύβονται σὲ μιὰ στενὴ κουφάλα γέρικου δέντρου.

‘Ο κουτὸτετραπέρατος νᾶνος δὲν ἀργεῖ νὰ ξαναγυρίση κοντὰ τους. Φαίνεται θλιμμένος καὶ μελαγχολικός.

— Λοιπόν; ρωτᾷ με ἀγωνία ὁ Ταρζάν.

— Ἀστα καὶ μὴ τὰ ρωτᾷς, τοῦ ἀποκρίνεται. ‘Η μὴς Γυάλα, ἡ ἀνηψιά τοῦ κύρ Ἐλέησον τοῦ μακαρίτη, θρίσκειται κάτω δεμένη χειροπόδαρα!

— Ἄλλο;

— Καὶ μοῦ φαίνεται, ἀδερφέ μου, πῶς ὁ μπαρμπα-Μουστάρδας, ὁ φύλαρχος, θὰ τὴν ξεμπερδέψῃ ριζικῶς!...

— Τίποτ’ ἄλλο; ξαναρωτᾷ ὁ γίγαντας.

— Ἔτερον οὐδέν... Ἀ, ξέ-

χασα! Ναί, ναί... Ὑπάρχει καὶ «ἕτερον οὐδέν». Τώρα τὸ θυμήθηκα.

— Τί;

— Καζὶ μὲ τὴ Γυάλα, θρίσκεται κάτω δεμένος χειροπόδαρα κι’ ὁ φιλαράκος σου! ‘Ο ἀδελφούλης σου ντέ!

— ‘Ο Γκαοῦρ;

— Τὸ πέτυχες!... Καὶ τὸ λοιπόν μοῦ φαίνεται πῶς κι’ αὐτὸν θὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ... ριζικῶς!

‘Ο Ταρζάν τοῦ δίνει μιὰ καρπαζιά στὸ σθέρκο:

— Ἀφῆσε τ’ ἄστεϊα, βλάκα! Καὶ πέσ’ μου: ποιοὶ ἄλλοι εἶναι μέσα στὴ σκηνή;

Τρέμοντας ὁ Ποκοπίκο τὸν πληροφορεῖ:

— Καμμιά δεκαριά ἀραπάδες καὶ ὁ Μουστάρδας, πού τὸν ἄκουσα νὰ λήῃ στὸ Γκαοῦρ: «Ἀν μοῦ δώσης τὸ λόγο σου πῶς θὰ σκοτώσης τὸν Ταρζάν, θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή!.. Ἀλλοιῶς θὰ βάλω τοὺς μπόρους μου νὰ σὲ κάνουνε κομμάτια».

— Κι’ ὁ Γκαοῦρ ἀρνῆθηκε; ρωτᾷ μ’ ἐνδιαφέρον ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

— Ὁχι... Τὸ συζητᾷ: τὸ πρᾶμμα!... Κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ δεχθῇ. Κι’ ἔτσι θὰ ἡσυχάσουμε ἀπὸ σένα!

‘Ο Ταρζάν τοῦ δίνει δεῖτε-ρη, πιὸ δυνατὴ καρπαζιά στὸ σθέρκο.

— Κλάφφφ!...

‘Η Χουχού κυττάζει τὸν ξαγπημένο της νᾶνο μὲ θαυμασμό:

— Μπράβο, Ἀντρακλά μου δυσθεόρατε! Δυὸ καρπαζιές

σοῦδωσε καὶ δὲν τράθηξες ἀ-
κόμα τῇ χατζάρα σου νὰ τὸν
σφάξης! Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς ξε-
χεις γερὴ θέλῃσι!

— Ἀμέ! τῆς κάνει ὁ Ποκο-
πίκο. Καὶ γερὴ θέλῃσι καὶ
γερό... σβέρκο!

Ο ΓΚΑΟΥΡ «ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ»

Ὁ Ταρζάν θυτισμένος στοὺς
συλλογισμοὺς τοῦ μουρμουρί-
ζει χωρὶς νὰ τοὺς προσέξη:

— Ἀδύνατον!... Ὁ Γκαοῦρ
δὲν θὰ δεχθῇ ποτὲ νὰ μοῦ κά-
νῃ κακό. Γιατὶ εἶναι φίλος
μου! Εἶναι «ἀδελφός» μου!

Ὁ νᾶνος τὸν ἀκούει καὶ
κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Τέτοια θὰ λέμε τώρα;
Ἐδῶ εἶναι ζωὴ ἢ θάνατος, κύρ
Μεγαλειότατε!

Ἡ Χουχού τὸν ρωτᾷ μελι-
στάλακτα:

— Ἐσύ, Ποκοπίκο μου, τί
θᾶκανες; Ἄν κινδύνευες θὰ
δεχόσουν νὰ με σκοτώσης;

— Τί λές, καυμένη! τῆς ἀ-
ποκρίνεται. Λογαριάζω ἐγὼ
τὸν κίνδυνο μπροστὰ σὲ σένα;
Καὶ χωρὶς νὰ κινδύνευα θὰ
σὲ καθάριζα! Ἀμέ!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσῃ:

— Ἐσύ, Χουχού, θὰ μείνης
ἐδῶ, κρυμμένη σ' αὐτὸ τὸ θά-
μνο, λείπῃ στὴν πυγμαία. Ἄν
λαβωθοῦμε, θὰ περιποιηθῇς
τὶς πληγές μας...

Καὶ γυρίζοντας στὸ νᾶνο,
προσθέτει:

— Πᾶμε, Ποκοπίκο... θὰ
χτυπηθῶ μὲ τὸν κακοῦργο φύ-
λαρχο καὶ τοὺς ἀραπάδες
του. θὰ σώσω τὸν Γκαοῦρ!

Καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Μαχαίρι ἔχεις;

— Ἐγὼ τὴν «αἰμοδιψὲς» χα-
τζάρα μου. Ἀλλὰ γιὰτὶ ἀρω-
τᾷς; Τί θὰ κάνω ἐγώ;

— Θ' ἀποτελειώνης τοὺς
πληγωμένους... θὰ τοὺς χτυ-
πᾷς στὴν καρδιά!

— Ὅλους;

— Ὅλους.

— Ἐν τάξει. Τότες ἂν λα-
βωθῇς μὴ στεναχωριέσαι. Δὲν
θὰ σ' ἀφήσω νὰ πέσης... ζων-
τανὸς στὰ χέρια τοὺς!

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ τῶρα
μὲ μεγάλες προφυλάξεις. Φτά-
νει στὴ μεγάλη φωτισμένη
σκηνὴ καὶ σταματᾷ μπρο-
στὰ σ' ἓνα μικρὸ σχίσμα τοῦ
χοντροῦ πανιολοῦ τῆς. Κι' ὅπ'
αὐτὸ κρυφοθέλει καὶ κρυφα-
κούει.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ
ἀγριωπὸς, σφίγγοντας τὴ λα-
θὴ τῆς θρυλικῆς σκουριασμέ-
νης χατζάρας του. Εἶναι ἐτοι-
μος γιὰ ἐπίθεσι!... Κι' ἐπει-
δὴ φοβᾷται ὁ ἴδιος, προσπα-
θεῖ νὰ δώσῃ κουράγιο στὸν
λευκὸ γίγαντα:

— Μπαρμπα- Μεγαλειότατε,
τοῦ ψιθυρίζει. Βάρα τοὺς κι' ἐ-
γὼ εἴμ' ἐδῶ! Γιὰ νὰ σκοτώνω
περπατῶντες εἶμαι μάννα! Ἀ-
μέ;

— Σσσ., τοῦ κάνει ὁ Ταρ-
ζάν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μέσ' ἀπ' τὴ
σκηνὴ, ἀκούγεται ἄγρια ἢ
φωνὴ τοῦ φύλαρχου:

— Γκαοῦρ, σὲ ρωτᾷ γιὰ τε-
λευταία φορὰ: θὰ σκοτώσης
τὸν Ταρζάν, ἢ θὰ σὲ σφάξω;
Τί προτιμᾷς ἀπ' τὰ δύο;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας

άνοίγει μάτια και στόμα για ν' ακούση την απάντησι που θά δώση ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Κι' ὁ Γκαούρ ἀποκρίνεται:

— Ναί φύλαρχε Μοῦ-Στάρ! Δέχομαι νά σκοτώσω τὸν Ταρζάν! "Ὁμως, ἐκτὸς ἀπ' τῆ ζωῇ που θά μοῦ χαρίσης, θέλω νά μοῦ χαρίσης καὶ κάτι ἄλλο...

— Τί;

— Τῇ λευκῇ κοπέλλᾳ που θρίσκεται δεμένη πλάι μου!

— Σύμφωναι, μουρμουρίζει ὁ κακούργος. Μὰ πρῶτα θά μοῦ φέρης τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν κι' ὕστερα θά στῇ δώσω..

Κι' ὁ φύλαρχος διατάζει ἀμέσως τοὺς ἀραπάδες του:

— Λύστε τον... Εἶναι ἐλεύθερος νά φύγῃ!...

Ἐκεῖνοι λύνουν γρήγορα τὰ χοντρά σχοινιά που δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του. Κι' ὁ γιγαντόσωμος "Ελληνας πιετιέται ὀρθός.

"Ὁμως, τὸ πρόσωπό του ἀλλάζει ἀμέσως ἑκφρασι. Γίνεται ἄγριο κι' ἐκδικητικό. Κι' ἀντὶ νά φύγῃ, οὐρλιάζει στὸν φύλαρχο:

— Σὲ ξεγέλασα, κακούργε! Πίστεψες πὼς θά κάνω ἐγὼ κακὸ στὸν «ἀδελφό» μου! Χά, χά, χά!... Μάθε λοιπὸν πὼς καὶ τῇ ζωῇ μου εἶμαι ἕτοιμος νά θυσιάσω γι' αὐτόν!... Καὶ τώρα ἐτοιμασθῇτε ὅλοι νά σώσετε τὰ θρωμερὰ τομάρια σας. Γιατὶ κανένας δὲν θά γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια μου! "Ὅσο γιὰ τὴν ὁμορφὴ λευκῇ κοπέλλᾳ, θά τὴν παραδώσω στὸν Ταρζάν. Νομίζω πὼς κοντά του θέλει νά ζήσῃ!...

— Φίνα τοῦ τᾶπε τοῦ γέρο-

Μουστάρδα, ψιθυρίζει σιγὰ ὁ Ποκοπικό στὸν Ταρζάν, ποὺ κρυφολέπουν καὶ κρυφακοῦνε μαζί ἔξω ἀπ' τὴ σκηνή.

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΑΔΕΛΦΩΜΕΝΟΙ

Ὁ κακούργος φύλαρχος κι' οἱ μαῦροι του δὲν περιμέναν ποτὲ μιὰ τέτοια μεταστροφή. Γιὰ λίγες στιγμὲς μένουν ἀκίνητοι καὶ κυττάζουν τὸν Γκαούρ χαμένα...

Γρήγορα ὅμως συνέρχονται, τραῦναν τὰ φοβερὰ γιαταγάνια τοὺς καὶ χύνονται νά τὸν κομματιάσουν!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μὲ μιὰ τρομακτικὴ του κλωτσιὰ ἀνατρέπει τὸν πρῶτο ἀράπη πού φτάνει γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι. Κι' ἐκεῖνος, πέφτοντας κάτω μισοπεθαμένος, ρίχνει καὶ σβήνει τὸ μεγάλο πῆλινο λυχνάρι. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σκηνῆς θυθίζεται ἀμέσως στὸ σκοτάδι...

"Εξω ὅμως φωτίζει οὐρανὸ καὶ γῆ ἓνα λαμπρὸ ὁλόγιομο φεγγάρι...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντηχεῖ ἔξω ἀπ' τὴ σκηνὴ ἡ φοβερὴ κραυγὴ τοῦ Ταρζάν:

— "Αάαα!... "Αααάαα!...

— "Εδῶ εἶσαι, ἀδελφέ μου;! Ἐφωνίζει τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Γκαούρ ἀκούγοντας τὴν κραυγὴ του.

Καὶ οἱ δύο ὑπέροχοι κι' ἀτρόμητοι γίγαντες, ὁ λευκὸς κι' ὁ μελαψός, θ' ἀρχίσουν συναδελφωμένοι πιά, μιὰ ὑπερ-ἄνθρωπι πάλη μὲ τοὺς μαύρους κακούργους!...

Καὶ νά: Ὁ γιγαντόσωμος

“Ελληνες ἀρπάζει στο σκοτάδι της σκηνής την δεμένη Ἀμερικανίδα. Βγαίνει θιαστικός έξω και την παρατάει κάπου παράμερα...

Οἱ ἀραπάδες ἀλαλάζουν ἀγρια μέσα στη σκηνή και ὁ ἕνας χτυπάει τὸν ἄλλον στο σκοτάδι. Φοβερὴ σύγχυσις ἐπικρατεῖ.

— “Ἐξω ὅλοι! οὐρλιάζει ὁ ἀπαίσιος Μοῦ-Στάρ.

Μὰ ὁ πρῶτος μαῦρος ποῦ κάνει νὰ βγῇ έξω, καρφώνεται ἀπ’ τὸ μαχαίρι τοῦ Ταρζάν. Τὸ ἴδιο κι’ ὁ δεύτερος κι’ ὁ τρίτος κι’ ὁ τέταρτος!...

Νὰ ὅμως ποῦ ἡ ἄλλαι ἀραπάδες τοῦ φύλαρχου ἀκούνε ἀπ’ τὴς πέρας σκηνῆς τὸ κακὸ ποῦ γίνεται και τρέχουν με σηκωμένα γιαταγάνια νὰ βοηθήσουν και νὰ σώσουν τὸν Ἀρχηγό τους...

Κοντὰ στὴ σκηνή βρίσκεται ἕνα δέντρο. Ὁ Γκαούρ σπάζει γρήγορα και μ’ εὐκολία ἕνα χοντρὸ κλαδί του. Καὶ κάνοντας τὸ ρόπαλο, στέκει μπροστά στὴς «ἐνισχύσεις» ποῦ φτάνουν και τὴς ἐμποδίζει νὰ πλησιάσουν! Τούς χτυπάει με ἀφάνταστη δύναμη και ὀρμή. Τὰ φονικά γιαταγάνια τους τινάζονται στὸν ἀέρα κι’ ἐκεῖνοι σωριάζονται, ἕνας-ἕνας, κάτω και σφαδάζουν οὐρλιάζοντας ἀπαίσια!...

Ἀλλὰ κι’ ὁ ὑπέροχος Ταρζάν συνεχίζει με τὸ μαχαίρι του νὰ σκορπίζει τὸν ὄλεθρο και τὴ συμφορὰ στοὺς ἀραπάδες τῆς σκηνῆς.

Ἡ φοβερὴ αὐτὴ γιγαντομαχία συνεπαίρνει και τὸν Πο-

κοπικό. Καὶ με τὴ σκουριασμένη χατζάρα του ἀποκεφαλίζει τοὺς σκοτώμενους μαῦρους, ξεφωνίζοντας:

— Σιγά, βρὲ παιδιά!... Μὴ σπρωχνόσαστε! “Ὀλους θὰ σὰς περιποιηθῶ... Κανένας δὲν θὰ μείνῃ ἀσφαχτός!

“Ὅμως τὸ αἷμα ποῦ βλέπει νὰ χύνεται γύρω του σιγά-σιγά τὸν μεθάει. Ὁ νάνος γίνεται ἑξαλλος! Δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ! Στριφογυρίζει τὴ χατζάρα του στὸν ἀέρα και χτυπάει ὅπου τύχη!

Ὡστόσο με μιὰ στιγμή ἡ σκουριασμένη λεπίδα τῆς γριαντζουνάει τὸ πόδι τοῦ Γκαούρ. Καὶ μανιασμένος καθὼς εἶναι ὁ γίγαντας τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιά.

Ὁ Ποκοπικό τινάζεται ψηλὰ σὰν μαῦρη μπάλλα. Καὶ διαγράφοντας μιὰ μεγάλη καμπύλη στὸν ἀέρα, πέφτει πέρα μακριά, πάνω στὸν πυκνὸ θάμνο ποῦ εἶναι κρυμμένη ἡ Χυχού. Κι’ ἐκεῖνη προφταίνοντας τὸν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά της.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία τὸν εἶχε δῆ — στο δυνατό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ — νὰ διασχίζει μιὰ μεγάλη ἀπόστασι στὸν ἀέρα. Καὶ τὸν ρωτᾷ με ἀνείπωτο θαυμασμό:

— Μωρὲ μπράβοοο!.. Τόσο πολὺ μπορείς και πηδᾷς, Ποκοπικάρε μου; Οὔτε ψύλλος νάσανε! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας! Καλὲ ποῦ βρίσκεις τόση δύναμις;

— Ξέρω κι’ ἐγώ!... Ρῶτα τὴν ποδάρρα τοῦ Γκαούρ! τῆς ἀποκρίνεται ὁ νάνος σοβαρῶς, τρίβοντας τὰ πονεμένα πσιανά

Οἱ δύο ἀγαπημένοι τώρα γίγαντες, ὁ λευκὸς Ταρζάν κι ὁ μελαψὸς Γκαούρ, φορτώνουν τὰ ἀμέτρητα ἔλεφαντοκόσλα.

του. Καὶ σκαρώνει ἀμέσως ἕνα πρόχειρο στιχάκι πού τὸ σιγανотραγουδάει θλιβερά καὶ φάλτσα:

**«Μὲ μιὰ κλωτσάρα βρέθηκα
στ' ἀστέρια καὶ στὴν πούλια!
Καὶ τώρα τρῖβω ὁ φουκαρὸς
τὰ δόλια μου κοπούλια!»**

ΗΡΩΑΣ ΓΙΑ...

«ΘΕΛΗΜΑΤΑ»

Οἱ δύο ἀγαπημένοι τώρα γίγαντες, ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν, ἔχουν χτυπήσει καὶ σωριάσει κάτω τοὺς πιὸ πολλοὺς ἀραπάδες. Ὁ φύλαρχος κι' ὅσοι ἄλλοι μένουν ζωντανοὶ φεύγουν, οὐρλιάζοντας τρομοκρατημένοι καὶ χάνονται πίσω ἀπ'

τὴν ἄγρια θλάσθησι τῆς Ζούγκλας...

Ὁ ὑπέροχος μελαψὸς Ἑλληνας λύνει τώρα τὴ λευκὴ κοπέλλα κι' ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

Σὰν φτάνουν ἐκεῖ, ἡ Χουχού κι' ἡ Γιάλ πλένουν καὶ περιποιούνται τὶς πληγές τῶν ἀνδρῶν. Στέλνουν τὸν Ποκοπίκο καὶ κουβαλάει τὸ νερὸ πού χρειάζεται. Ὑστερα τὸν ξαναστέλνουν νὰ σκαρφαλώσῃ στὰ γύρω δέντρα καὶ νὰ τοὺς φέρῃ νὰ φᾶνε γλυκόχυμους καρπούς.

Ὁ νάνος μурμουρίζει στεναχωρημένος:

— Βρὲ πῶς κατάντησα ὁ φουκαράς! Ποῦ ξανακούστηκε

ένας ήρωας σάν κι' έμένα, νά κάνη... θελήματα!

— Όμως οί ώρες πέρασαν κι' αρχίζει πιά νά ημερώνη.

Ο Γκαούρ σηκώνεται και φιλώντας μέ αγάπη στο μέτωπο τόν Ταρζάν, κάνει νά φύγη...

— Όχι, του λέει ο περιήφανος "Αρχοντας τής Ζούγκλας. 'Η Γιάλ θά γυρίση στην πατρίδα της. Πρέπει νά μείνης έδώ γιά νά τήν προστατέψουμε ώσπου νά φύγη απ' τήν άγρια κι' επικίνδυνη Ζούγκλα και νά φτάση κάτω στο μεγάλο λιμάνι...

»Από τό κρυφό νεκροταφείο τών έλεφάντων θά φορτώσουμε τρεις έλέφαντες μέ τά καλύτερα απ' τά δόντια που βρίσκονται εκεί. Σάν τά πουλήση στην 'Αμερική, θά πάρη έναν όλόκληρο θησαυρό. 'Ετσι, θά μπορέση νά ζήση άνετα, νά παντρευτή και νά εϋτυχήση...

'Η όμορφη ξανθειά κοπέλλα ρίχνει μιá πονεμένη ματιά στο λευκό γίγαντα:

— Θά προτιμούσα νά μείνω έδω, κοντά σου, ψιθυρίζει.

Ο Ταρζάν γυρίζει άλλου τά μάτια του. Καί κάνοντας πώς δέν άκουσε, φωνάζει στον Γκαούρ:

— 'Εμπρός, «άδελφέ» μου. Πάμε νά φορτώσουμε τούς έλέφαντες.

Κι' οί δυό φίλοι ξεκινάνε άγκαλιασμένοι γιά τό νεκροταφείο τών έλεφάντων.

'Η Γιάλ ξεσπάει σέ άκράτητους λυγμούς...

'Η Χουχού τή βλέπει και συγκινείται. Τά μεγάλα γουρ-

λωμένα μάτια της θουρκώνουν και ψιθυρίζει:

— Καταλαβαίνω: 'Ηγαπείς και δέν ήγαπείσαι! 'Ετσι ό μικρός έρωσ κυτπει μέ τά θέλη του τας τρυφεράς μας καρδιάς! Μά συγχωρείτε κιόλας!

Τό ίδιο κι' ό νάνος. Συγκινείται κι' αυτός βλέποντας τήν όμορφη λευκή κόρη νά κλαίη. Καί σκαρώνοντας ένα δεύτερο στιχάκι αρχίζει νά τό σιγοτραγουδάη ξεσπώντας σέ πονεμένους λυγμούς:

*«Τόν Ταρζάνάχο αγάπησες
ώ, φονκαριάρα Γιάλ,
και στην καρδιά σου δ' έρωτας
τόνους δίλς γιάλα!»*

Και προσθέτει σάν ρεφραίν:

*«'Ε, ρε ξύλο που τό θέλεις
ό 'Έμπίκος μέ τά βέλη!»*

'Η Χουχού τόν πλησιάζει μέ θουρκωμένα μάτια:

— Πέσ' μου, χρυσό μου: Μά ήγαπείς κι' έσύ έτσι;

— 'Ετσι και... χειρότερα, τής άποκρίνεται βαριά.

'Η πυγμαία παρεξηγιέται:

— Γιατί καλέ: Δέν είμαι ώραιά που φτού μου νά μήν άθασκαθώ;

— 'Εμένα μου λές! τής κάνει ό νάνος. Σάν... τουλούμι φουσκωμένο! Χά, χά, χά!...

'Η Χουχού θυμώνει. Καί δίνοντάς του μιá γερή στο σθέρκο: «Κλάφφ!» προσθέτει μελιστάλακτα!

— Μά συγχωρείτε κιόλας!

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Οί δυό συναδελφωμένοι πιá γίγαντες, προχωρούν τώρα γιά

τὸ νεκροταφεῖο τῶν ἐλεφάντων. Ὁ Ταρζάν μονάχα ξέρεي τὴν τεράστια κρυφὴ σπηλιά που θρίσκεται.

Στὸ δρόμο, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐξηγεῖ στὸν Γκαούρ:

— Ἡ λευκὴ γυναίκα πρέπει νὰ φύγῃ γρήγορα ἀπὸ τὴ σπηλιά μου... Ἐγὼ θὰ ρθῶ νὰ μείνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ σου. Θέλω νὰ ζήσουμε ἀχώριστοι καὶ παντοτεινὰ μαζί!...

— Ναι, τοῦ ἀποκρίνεται αὐθόρμητα ὁ Γκαούρ. Αὐτὸ μοῦ κάνει μεγάλη χαρὰ καὶ τιμὴ! Ὅμως, τὸ ἄγριο θραχώδικο βουνὸ ταιριάζει περισσότερο τοῦ περήφανο μεγαλειοῦ τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας. Ἐκεῖ λοιπὸν πρέπει νὰ βασιλεύῃς ἐσύ! Ὅσο γιὰ μένα, θὰ μείνω πάντοτε ἕνας πιστὸς ὑπὴκοος, φίλος καὶ ἀγαπημένος ἀδελφός σου!...

Ὁ Ταρζάν σταματᾷ. Κι' οἱ δυὸ ἄντρες κυττάζονται γιὰ λίγες στιγμὲς συγκινημένοι. Κι' ὅταν τὰ μάτια τους βουρκώνουν, ἀγκαλιάζονται καὶ φιλιῶνται μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη!

Γιὰ πολλὴ ὥρα οἱ γιγαντώσμες σιλουέττες τους φαντάζουν ἀγκαλιασμένες κι' ἀκίνητες στὸ θαμπὸ φῶς τῆς αὐγῆς...

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ, τὰ δυὸ τρομακτικὰ ἀνθρώπινα θεριὰ τῆς Ζούγκλας, εἶναι πιά ἀδελφωμένοι. Μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ καρδιά!... Τὸ παλιὸ θανατερό μίσος τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας γιὰ τὸν μελαψὸ Ἑλῆνα γίγαντα ἔχει σβῆσῃ πιά,

Ἔτσι, σὰν ἕνας ἄνθρωπος τῶρα, μ' ἕνα νοῦ καὶ μιὰ θέλησι, θὰ παλεύουν σκληρὰ γιὰ ν' ἀντιμετωπίζουν τοὺς τρομεροὺς ἐχθροὺς τῆς ἄγριας γῆς ποὺ ζοῦν καὶ τόσο ἔχουν ἀγαπήσει!...

.....

Τὸ νεκροταφεῖο τῶν ἐλεφάντων — ὅπως ξέρούμε — θρίσκεται σὲ μιὰ τεράστια κρυφὴ σπηλιά. Μέσα σ' αὐτὴν θὰ μποροῦσε νὰ χτιστῇ μιὰ ὁλόκληρη πολιτεία...

Ὅλοι οἱ γέροι ἐλέφαντες τῆς Ζούγκλας, μόλις νοιώσουν τὸ θάνατο νὰ πλησιάζῃ, μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά ἔρχονται ν' ἀφήσουν τὴ στερνὴ τους πνοή!

Ἔτσι, κι' ἀπὸ ἀμέτρητα χρόνια ἕνας ἀτίμητος θησαυρὸς ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα ἔχει μαζευτῇ ἐκεῖ...

Στὸ εὐρύχωρο ἄνοιγμα τῆς ἀπέραντης αὐτῆς σπηλιάς, ἔχουν, μὲ τὰ χρόνια, φυτρώσει δέντρα καὶ ἄλλῃ ἄγρια βλάστησι. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ πὼς πίσω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ θρίσκεται τὸ πολύτιμο νεκροταφεῖο.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ φτάνουν τέλος ἐκεῖ. Μπαίνουν μέσα καὶ νοιώθουν ἄερος ἀντικρύζοντας τοὺς ἀμέτρητους κάτασπρους σκελετοὺς τῶν πεθαμένων ἐλεφάντων...

Σὲ λίγο ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θγαίνει ἔξω καὶ μὲ τὴ φοβερὴ κραυγὴ τοῦ καλεῖ τὸν Σόμ, τὸν γιγαντώσωμο κι' ἀγαπημένο του ἐλέφαντα. Κι' αὐτὸς φτάνει σὲ λίγο ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸν ἀδελφὸ του

κι' από μερικούς άλλους συντρόφους του.

Οί δυο γίγαντες φορτώνουν στις ράχες τους τὰ καλύτερα καὶ μεγαλύτερα δόντια ἀπ' ὅσα βρίσκονται στὸ ἀπέραντο νεκροταφεῖο. Καὶ τὰ δένουν πάνω τους μὲ χοντρά γερά χορτόσχοινα.

Ύστερα, ξεκινοῦν καὶ ξαναγυρίζουν στὴ σπηλιά πού τοὺς περιμένουν ἡ Ἀμερικανίδα, ἡ Χουχού κι' ὁ Ποκοπίκο.

Τὰ μάτια τῆς ὁμορφῆς κόρης εἶναι κατακόκκινα ἀπ' τὸ κλάμμα...

— Ἐτοιμάσου νὰ φύγουμε Γιάλ, τῆς λέει ὁ Ταρζάν μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά του. Θὰ σὲ βοηθήσουμε νὰ φτάσης στὸ μεγάλο λιμάνι. Κι' ἀπ' ἐκεῖ...

Ἡ Χουχού μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι ἐπεμβαίνει:

— Καλέ, δὲν τὴν ἀφήνεις, Ἀφέντη μου, καμμιά πενηνταριά χρόνια νὰ τελέσῃ τὸ κλάμμα της!... Ἐμεῖς αἱ «Ὡραῖαι» τυγχάνουμε λίγο εὐαίσθητες! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!...

Ὁ Ποκοπίκο δὲν συμφωνεῖ. Καὶ τῆς λέει σιγά:

— Βρὲ ὅσε το κορίτσι νὰ πάῃ στὸ καλὸ!... Ἄν μείνῃ ἐδῶ θὰ πέσῃ στὸν ἔρωτά μου καὶ θὰ μέ... χάσης!

Ἡ πανέμορφη δακρυσιμένη κοπέλλα θγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά σιωπηλὴ καὶ ξεκινᾶνε. Ἡ Χουχού κι' ὁ Ποκοπίκο τοὺς ἀκολουθοῦν. Τὸ ὕφος ὄλων εἶναι θλιβερό καὶ πένθιμο.

— Καλέ σὰ νὰ πηγαίνουμε σὲ ἀκηδεῖα δὲν μαιάζουμε, Ποκοπικάρα μου;

— Καὶ μήπως δηλαδὴ σὲ

κηδεῖα δὲν παγαίνουμε, τῆς κάνει ὁ νάνος.

— Μπᾶ;! Μὴ μοῦ τὸν λές! Καὶ ποιὸν ἀκηδεύουμε;

— Τὴν καρδιά τοῦ μπαρμπαμεγαλειότατου! τῆς ἀποκρίνεται γελώντας.

Οἱ δυο γίγαντες θγάζουν τέλος τὴ Γιάλ καὶ τοὺς φορτωμένους ἐλέφαντες ἔξω ἀπ' τὴν ἄγρια κι' ἐπικίνδυνη περιοχὴ τῆς Ζούγκλας...

Ἐκεῖ τὴν παραδίνουν σὲ ἔμπιστους ἰθαγενεῖς πού θὰ τὴν κατεδάσουν μαζὶ μὲ τοὺς θησαυροὺς της, στὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς...

— Στὸ καλὸ, ψιθυρίζει ὁ Ταρζάν, τὴ στιγμή πού οἱ ἰθαγενεῖς μὲ τὴν πανώρια Ἀμερικανίδα ξεκινᾶνε. Καὶ ἀποφεύγει νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια...

Ἡ Γιάλ κάτι πάει νὰ ψιθυρίσῃ. Ὅμως ἓνας πονεμένος λυγμὸς πνίγει τὴ φωνή της.

... Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν παίρνουν τώρα μελαγχολικὰ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὴν ἀγαπημένη ἄγρια περιοχὴ τους. Ὁ νάνος κι' ἡ πυγμαία τοὺς ἀκολουθοῦν.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού ἀναστενάζει:

— Πάει κι' αὐτὴ!... Ἡμᾶς στον δυὸ ἄμορφος μέσα στὴ Ζουγκλιά, τώρα θὰ μείνω μόναχῃ μου!

Ὁ Ποκοπίκο πού τὴν ἀκούει, ξεροθίχει κοροϊδευτικά. Καὶ στὸ πλ καὶ φὶ τῆς σκαρώνει τὸ ἀπαραίτητο ποίημα:

*«Ἄκουσε κ' ἓνα στιχάκι
τοῦ τσερεβέλου τοῦ φτωχοῦ μου!*

**Ἄν κρεμάσουν τὶς «ὥραιες»,
ἄδικα θὰ πᾶς, Χουχού μου!».**

Κι' ἡ μελιστάλακτη πυγ-
μαία ἀκούγοντας τὸ «ἀπαραι-
τητο» στιχάκι, τοῦ δίνει τὴν
«ἀπαραίτητη» κατραπακιά

στὸν μαρτυρικό σθέρκο του:
— Χράπ!... Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ 13ο τεύχος τοῦ ΓΚΑΟΥΡ -
ΤΑΡΖΑΝ μετὸν τίτλο :

ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Εἶναι τὸ ΤΕΥΧΟΣ τῆς ΕΚΠΛΗΞΕΩΣ

Γιατὶ σ' αὐτὸ κάνει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐμφάνι-
σί της; ἡ πανώρια καὶ ἀτρόμητη «Κόρη τῆς Ζούγ-
κλας», ἡ ὑπέροχη

Τ Α Τ Α Μ Π Ο Υ

- Μονομαχία πατέρα καὶ γιοῦ
- Ἡ καβαλλάρισσα τοῦ κροκόδειλου.
- Ἕνας ἄγνωστος λευκὸς; κακοῦργος
- Ὁ Γκαούρ ζωντανὸς στὶς φλόγες
- Ἕνας διδυμὸς ἀδελφὸς τοῦ Ταρζάν.
- Ὁ Ταρζάν μένει στὴ σπηλιὰ τοῦ Γκαούρ
- Οἱ δυὸ γίγαντες χωρίζουν.

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΧΩΡΙΣ
ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΗ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ 13ο ΤΕΥΧΟΣ**

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Τὸ Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ", Πειραιῶς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδέτησιν τῶν

ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

σὲ καλαίσθητο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 5.

Ἐπίσης σὺν Γραφεῖα μας θὰ πωλῆται ὁ Πρῶτος
τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» μὲ δρχ. 20.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΗΥΧΟΥΣ 12

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ όλόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέυς ό ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ

5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ

13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
15. Η ΠΑΠΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ
16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694